

ZBORNİK NIKŠE RANJINE
PJESME DRUGOGA DIJELA RANJININA
ZBORNİKA

[Br. 639]

[Ajme, ti počivaš razbludno kako hoć]

Ajme, ti počivaš razbludno kako hoć,
slatki san uživaš, mirna je tebi noć;
a mene začuti ne hoćeš ki tužu,
gdi glaš mi plač ljuti i žalos ku družu.
Ajme, spiš slatki san, tamna se noć traje,
a ja se uzaman tuku postupaje,
žalosno cvileći kamen'je jur budim
nego tebe speći nada sve ku žudim.
Ajme, spiš pokojno, a za me ne haješ;
je li ti dostojno da me tač skončaješ?
Evo ja umiru, tebi se ne brine
za službu i viru život moj gdi gine.
Ajme, ti ne čuješ, a vapim dovolje:
brže se raduješ od moje nevolje!
Ako ti je drago, vaj, da moj glas zamukne,
takoj se oglušaj, čim srce me pukne.

[Br. 640]

[Tamnu noć svak žudi da mirno počiva]

Tamnu noć svak žudi da mirno počiva
svital dan tko trudi i s mukom pribiva.
Povazdan jur služu u trudu stojeći,
a kad noć sadružu, dočekam trud veći;
tere sam tamnostiv nada sve stvoren'je
i veoma žalostiv kroz gorko trpjen'je.
Zač vazme svak pokoj a misli ostavi
neg samo život moj ki služi ljubavi;
svak vazme počivat tamnu noć, kad bude
i ptica pripivat pjesancu zabude;
a ja plač i tužbu i želno cviliti,
za virnu mu službu počnu sam vapiti,
zovući da milos oćuti gospoja

koja se za lipos slaviti dostoja;
ter da se spomene od moje mladosti
u željah ka vene bez nijedne radosti.

[Br. 641]

De sup(er) capitulo de la castita

Ako se nahodi tkogodi kon mene
rascviljen tko hodi i želno tko vene,
ter žali svojih dan u život ke je svoj
vrsnosti stratil van na službi ljuvenoj,
molim ga, gdi cvilim, da mene sadruži,
i kako drag s milim da sa mnom protuži,
žaleći godišta i mnogo vrsnih dan
koje sam u ništa potrajal i zaman,
ne hteće tvoriti moj život razborno
neg ljubav dvoriti misleće pridvorno,
ufaje od moje vazdakrat mladosti
za službu svakoje steć da ću radosti.
A stekoh, služeći tuj ljubav, jadan gniv
i da grem tužeći, dokli sam na svit živ;
jer scijenjah u meni da ljubav dan i noć
i stril nje ljuveni vrh svega ima mōć.
Ter ovoj držeći za biljnu istinu,
stirah se pržeći i viđah gdje ginu,
a ne znah što stvorit od mene čemeran,
ner mišljah još dvorit jak sluga privjeran.
Tim nemoj da tko mni ja da se ne starah,
gdi mnogo vele dni tač sebe sam varah;
i kako razdvojen [s] životom gdje idijeh,
tolikoj opojen ljubavju krjepko bijeh,
dokoli očima ne spazih krjeposti
gdje ljubav ne ima vrh jedne ljeposti.
Krjeposti tko kuša togaj cić ljuvene
nu pomno posluša' za mal hip sad mene;
jer vam ću jednu stvar zamjernu povidit
ku nijesam ja nigdar mnil ni čut ni vidit.
Vrjemenom prolitje budući, kad zene
travica i cvitje ko zimi povene,
našad se u lugu, priđe mi na pamet
plač smišljat i tugu ljuveno kom bih spet
jakino prem kami brštanom zelenim,
ter grožah suzami, a stojah kako nim.
Pak stekši **niku** vlas i **niku** slobodu,
svemožan pustiv glas kroz moju nezgodu,
otvrđnuv jakno hrid zaučeh govorit:

"Deh, smrti, gdje si? prid', dođi me umorit,
 da veće ne živu! deh, prospri me kosti,
 pokli sam u gnivu ljuvenoj gorkosti!"
 Tad takoj po lugu pun plača i jada,
 jak zmija u krugu cvileći ja tada,
 upazih nika vil cvit po cvit po polju
 gdi štiple ter u kril svoj slaga na volju;
 pak vidjeh gdje savi venačac jedan lip
 i gdi ga postavi na kosi i na hip.
 Pak meden pustiv glas, čuh reče: "Dubravo,
 ka od vil ima čas dostojno i pravo
 da krunu pronosi s počten'ja kako ja?
 jer se to i prosi počten'ju koje sja
 svitlostju po sebi zračnije i ljepše
 neg sunce na nebi kad sviti najkrjepše."
 Kom ovo izreče, to t' Ljubav u hip taj
 k toj vili doteče jakino ognjen zmaj
 lav ali nemili, od koje od gospoj
 ovuj vil usili da š njome bije boj.
 Usiliv nje ljepos, tako vam života,
 slišajte ku krjepos nje ima ljepota,
 koje li zabroje; jere ih imaše
 ne jedne ma troje, taj kad boj bijaše.
 Tim svak vas um stavi, jer kad vil rviješe,
 reć vam ću Ljubavi oružje što biješe:
 luk i tul pun strila, obal [štit sasvim] pros;
 a ovoj od vila: čistoća, stid, mudros.
 Oružja koga dil dobrotu i krjepos
 znajući ovaj vul i slavna nje ljepos,
 temeljno staše, dim, tad ona jak zvizda
 mornarom ka je svim shranjen'je i gizda;
 a srce gizdava imaše vil ova
 krjepčije od lava - čudna stvar i nova!
 A tretje ovaj vil tuj umom ne svrnu,
 jer manje ljuven stril scijenjaše neg brnu.
 Od koje ovo tad vidjevši Ljubav, dim,
 svrnu se sva u jad, bezbrže sva sasvim;
 i pride ublidiv jak pepel ali t' prah,
 lipota nje vidiv gdi nima od nje strah
 i gdje se ni mrve ne mari ni boji,
 i gdje ju tač rve, hrabreno što stoji,
 i svaki gdje se stril ukrša u peče
 o prsi ove vil. Za ku stvar što reče? -
 "Od gospoj gospoje, spravna sam do strile
 iskršit o tvoje prsi ja od vile."
 Od koje do strile potraja, izuće
 o prsi od vile man svaku trajuće;
 tad strativ strile tač i slomiv u peče,
 taj hip se jakno mač liskatnuv uteče.
 Lje prí neg uteče, ovojzi od gospoj:

"Opet ću prič, - reče - ja te ću, nu postoj!"
U taj hip opet ja vidjeh ju bezbrže
snop strila bez perja prida se gdi vrže;
pak pera iz krila sva brčna izmače, -
za onaj od strila toj dâ joj da plače.
Kad strile operi, tad kad ju ovaj vil
onaku zamjeri žalosti svoje dil,
jak vjetar poteče, od ke ju uhiti
ter joj hip taj reče: "Tuj li mi s', čuješ ti?"
Tad Ljubav pokleče, parjavši krjeposti:
"Krivac sam tvoj - reče - i tvoje ljeposti;
osvete ma nemoj vrh mene tvoriti,
nemoj me ures tvoj svršeno moriti;
negli mi oprosti, kraljice od svih vil,
protiva ljeposti što ti sam satvoril."
Kom ovo izreče, pušta ju ovaj vil.
Tad Ljubav uteče onaka i bez stril.
Togaj cić Ljubavi sad nigdje na sviti
ni u sni ni javi moć nije viditi;
a zatoj, tužiti ka nećeš ljeposti,
čuj, nemoj služiti ljuvene krjeposti,
ako neć u put zač u komu pohvale
ni časti nije moć nač velike ni male.

Stih 37 *niku* napisano nešto većim slovima (oba puta).

[Br. 642]
[Pokli hoć da slavi mlados mâ vavike]

Pokli hoć da slavi mlados mâ vavike
u pjesneh gizdavi tvoj ures i dike,
anđelski venče moj, dokli sam živ na svit,
iz volje mnjet nemoj da ti ću ja izit;
jer si ti, sunačce, i tvoja lipota
jedino srdačce od moga života.
Ali se te pravit ne mogu krjeposti
da t' mogu proslavit podobno ljeposti.

Akrostih *Paja*.

[Br. 643]

[Pođite, me pjesni, u one od gospoj]

Pođite, me pjesni, u one od gospoj
mir cječ ke ni u sni ne vidi život moj.
Ako li milo vas lipos nje ne prija,
rec'te 'oj u taj čas vam što ću praviti ja:
"Jer ti je dala čes lipotu ka se tre,
cječ toga tvoj ures ohvaono ako gre, -
a ovi cić vire oholo it more
ku ništo ne stire, planinski moj bore."

Akrostih *Paja*.

[Br. 644]

[Pravi mi, Ljubavi, vidiš li ali ne]

Pravi mi, Ljubavi, vidiš li ali ne
cvijet ovi gizdavi što tvori od mene?
ali si slijepa, dim, vidiš li gdi se trem?
viđ, strijela gdi hodim napunjen svudi grem.
I potom vil ova, Ljubavi, mož vidjet
noseći luka dva gdi čudno hara svijet:
a toj su nje obi uzvite obrve
kojijemi nije dobi kad mene ne rve.

Akrostih *Paja*.

[Br. 645]

[Prolitje tko želi srid zime moć vidjet]

Prolitje tko želi srid zime moć vidjet
pogledaj veseli anđelski ovi cvijet;
anđelski ovi cvijet ki žudim noć i dan
na krilu moć vidjet, inako služu man;
inako služu man i cvilih vas moj vik,

nje lipos jedan dan ako mi ne da lik;
ako mi ne da lik ures nje veseli,
žudjet će smrt vas vik prolitje tko želi.

Akrostih *Paja*.

[Br. 646]
[Luk Ljubav nemila i strile ljuvene]

Luk Ljubav nemila i strile ljuvene
birek je slomila od jada ter vene,
videći, ružice, gdi me su tebe dil
parjale tužice i svaki ljuven cvil,
i gdi se s' na mene smilila da veće
mlados mâ ne vene, ures tvoj želeće.
Ali je, sunačce, Ljubav prem za službu
stavila srdačce me s tvojim u družbu.

Akrostih *Luja*.

[Br. 647]
[Liposti tvoje cić, vrh svega cić oči]

Liposti tvoje cić, vrh svega cić oči
skoro ću na smrt prič, Bog toj mi svidoči,
već ako na mene smiliš se ter moje
ugasiš plamene, svim vilam gospoje.
Jer da sam još kamen mogu reć ali led,
još bi me u plamen obrnul tvoj pogled.
A zatoj utaži tve oči, sunačce,
ter veće ne praži me njimi srdačce.

Akrostih *Luja*.

[Br. 648]

Dialogus.

"Ludos te, mogu reć, dobiva, nebore,
ako mniš da uteć ljubavi tko more." -
Uteći! uteći! - "Kamo?" - Svud! - "Ti li?!" - Ja! -
"Ja?!" - Da tko? - "Muči!" - Zač? - "Ne govor!" - Govorim.
"Ne reci!" - Ne reći?! - "Stoj muče!" - Pođi tja! -
"Išteš što?" - Ljuven plač u kom se vas morim. -
"A zašto?" - Jer mila dvorit mi ne biješe. -
"Da što bî?" - Nje sila stvori mi što htiješe!

Akrostih *Luja*.

"Gotovo poslije svake riječi ima po jedna tačka a katkada i po dvije". (M. Rešetar)

[Br. 649]

[Kolikrat ova vil pogleda proč meni]

Kolikrat ova vil pogleda proč meni,
tolikrat mene stril udari ljuveni;
a ja prem da bih bil jakino ona zvir
divici ka u kril uteče za nač mir,
ter jednom utekoh u kril nje netiren,
utekši još rekoh: "Ovdi sam samiren!"
A kad se srid krila da joj bih prigodi,
mislite od strila kolik me broj zgodi!

Akrostih *Kata*.

[Br. 650]

[Kuf kako pribili, koji se pojeći]

Kuf kako pribili, koji se pojeći
[s] životom razdili u vodah stojeći,
ako se, gospoje, tač prid tvom lipotom

ne budu ja poje razdilit [s] životom,
toj ti sam odlučen krozi te da budem
tolikoj bit mučen, dokli te zabudem.
Ali ćeš na me prem tve smilit srdačce,
videći prav gdi mrem tebe cić, sunačce?

Akrostih *Kata*.

[Br. 651]
[Čudi se svak na svijet gdi ova neće vil]

Čudi se svak na svijet gdi ova neće vil
videći stat na cvijet, ki godi da bi bil,
a staje na menije bez nijedne milosti,
da pukne kamen'je. Toj gdi joj nije dosti,
ter žudi, moj Bože, kad na me nastupi,
po put ki da može, sve srde da skupi
a da ih na mene nje vrže pak ljepos,
toj neka povene svršeno mâ krjepos.

Akrostih *Kata*.

[Br. 652]
[Kad nebo oholas prolomi ter pade]

Kad nebo oholas prolomi ter pade
u tamnos, u propas, u muke, u jade,
anđelsko sunačce, zašto se oholiš
ter moje srdačce ranjeno ne toliš,
ter mene u družbu ne vazmeš u tvoju?
ako ne za službu, za vernu za moju,
a toj bud' Boga cić; inako jer stvoriv,
skoro ću na smrt prič prav, ajmeh, a ne kriv!

Akrostih *Kata*.

[Br. 653]

[Kad poznaš, gospode, tko tuđu stvar drži]

Kad poznaš, gospode, tko tuđu stvar drži
u pakal da pođe zle duše ki prži,
anđelsko sunačce, zač drži tva ljepos
tužno me srdačce na silu i krjepos,
ter meni a moje srdačce ne vrati,
dokli smrt, gospoje, moj život ne skrati?
Ako toj pravo nî, nu izviđ, sunačce,
ter moje a meni povrati srdačce.

Akrostih Kata.

[Br. 654]

[Kamo se tko pravi]

Kamo se tko pravi: "Nije čudo da tuži
u dvoru ljubavi pravedno tko služi?"
Ako ja još na har i dvorim i služim,
da je li čudna stvar, ako se ne tužim?
također život moj zled ako ne prija,
da je li veće toj sad ko vam pravim ja?
ako se veselim, je li toj još veće
i ako ja velim da ne vim nesrjeće?

Akrostih Kata.

[Br. 655]

[Kamo se ki vele]

Kamo se ki vele: "Kolici na službi
ljuvenoj smrt žele, stojeći u tužbi?"
Ako je sladak trud onimim ki dvore,

ja scijenim ovi sud maneno da tvore;
ter stoju plača pun, kroz ki ću bit strajan,
jer živ nije Salamun, ni Pariš, ni Trajan.
A tko bi rad umrijet, nu mi ga ovdi daj;
lasno je riječju rijet, ma stvora pod' gledaj!

Akrostih *Kata*.

[Br. 656]
[Kad ima za svoj trud bit plaćen tko dvori]

Kad ima za svoj trud bit plaćen tko dvori,
koji je ovo sud razum tvoj ki tvori,
ako je za službu da patim pravedno
plač, želju i tužbu - sve troje ujedno?
Tako mi života, patit ću, sunačce,
tva neka lipota nasladi srdačce;
ako li pravo nî toj patit za službu,
džilju moj rumeni, prijaj me u družbu.

Akrostih *Kata*.

[Br. 657]
[Komu se obrati u narav nauka]

Komu se obrati u narav nauka,
život mu ne krati ni žalos ni muka;
a menije svaki trud i svake žalosti,
koliko na moj sud, čine se radosti;
ter gdi mi trudno nî kad mi se zlo zgodi,
mni mi se u meni da tođer gospodi.
Ako [li] gospodi dan, misli svak, i noć,
kolik se broj godi vrimenta ovdi doć.

Akrostih *Kata*.

[Br. 658]

[Čini mi, sunačce, sve što mož najgore]

Čini mi, sunačce, sve što mož najgore,
moje te srdačce ostavit ne more;
a tvoja lipota ovoj će vidjet van,
ako mi života doteče koji dan.
Toj li me streš jak cvit, što ćeš moć opravit?
bit što će neg ću svit jednokrat ostavit?
a žalju, jer ni ti, džilju drag rumeni,
moć nećeš živiti nimalo po meni.

Akrostih Kata.

[Br. 659]

[Čudim se jer sam živ, kolik si, sunačce]

Čudim se jer sam živ, kolik si, sunačce,
spravila na me gniv i na me srdačce;
a ako krivinu ku ne znaš u meni,
prav nemoj da ginu, cvijete moj rumeni.
To li t' sam u čem kriv, a tva zna lipota,
ne čini da grem živ, skрати mi života.
A lje ću do mala poživjet i bez tač,
jer me je skončala tva lipos i moj plač.

Akrostih Kata.

[Br. 660]

[Ka s' vilam, kruno, cvit a drúga sunačcu]

Ka s' vilam, kruno, cvit a drúga sunačcu,
takaj mi s' svijem na svit u momu srdačcu;
a oni ljuveni oholi pozor moj,

prilikom u meni gdi ures vidi tvoj,
tužno me srdačce strilami nakiti,
scijeneći, sunačce, da strijele bereš ti;
a ovoj svidoči ne samo, svilice,
rika mâ iz oči neg jošte i lice.

Akrostih *Kata*.

[Br. 661]
[Kaje se noć i dan i plače očima]

Kaje se noć i dan i plače očima
tko godi dvori man i platu ne ima;
a ja se ne kaju, ni plaču, ni tužu,
a viđu da traju sve zaman što služu.
Tim stanu vrh sebe misleći drugi dan
od ke je potrebe da dvorim ja zaman,
a opet uzvelim: jeda me tko sili?
sam služit ja želim cvijet ovu primili.

Akrostih *Kata*.

[Br. 662]
[Kolikrat sam sebi hotil sam zdat smrt]

Kolikrat sam sebi hotil sam zdat smrt,
neka se pod nebi svršeno budu strt;
a pak bih stav rekal: kako bih ja sada
sam na smrt natekal ka mi je dosada?
Trati sve strile man Kupido na saj svijet,
rvući noć i dan prislavni ovi cvijet;
ako ja i traju pjesni man i službu,
tolikoj ne haju, s njim kad sam u družbu.

Akrostih *Kata*.

[Br. 663]

[Kamen'ja od gore kimgodi zlamen'jem]

Kamen'ja od gore kimgodi zlamen'jem
sfa da se satvore pridrazim kamen'jem
a zemlja zlatom, dim, i srebrom, ter da ja
vas saj svit gospodim, svim na što sunce sja,
ter da mi tko pravi: "Ali ti je draži svijet
ali tî gizdavi svim vilam ka si cvijet?"
anđelsko sunačce, rekal bih: "Svijetu svijet
a moje srdačce obira ovi cvijet."

Akrostih Kata.

[Br. 664]

[Krozač se gnijevaš tač još na me, moj bore]

Krozač se gnijevaš tač još na me, moj bore
da li te ni moj plač pridobit ne more?
a što mi mož veće, kad mi si za službu
sve dala nesrjeće da mi su za družbu?
Tlačiš me dresela, ter hodim blijed i suh;
sve kad mi s' vazela, vazmi mi jošte duh.
Ako li t' nijesam kriv, smili se na mene,
jer hođu jedva živ cječ tebe kamene.

Akrostih Kata.

[Br. 665]

[Česa cić, vilo mâ ter kruno biserna]

Česa cić, vilo mâ ter kruno biserna,
neć pozrjet očima na mene čemerna?
Ako je uzrok moj, drag venče zlatom vit,

inako i nemoj stvoriti za saj svit;
toj li ti nijesam kriv, a tva zna lipota,
ne čini da grem živ, skrati mi života.
Ako li ustavit srca neć toli tač,
na te ću grijeh stavit, a prsi na nag mač.

Akrostih *Kata*.

[Br. 666]
[Kami bi od gore još imal smiljen'je]

Kami bi od gore još imal smiljen'je,
da jednom čut more gorko me cviljen'je;
a ova od gospoj rados je spravila,
budući život moj ljuveno ranila;
ter mi je veći trud negli se može reć,
na nijedan zatoj sud jer ne vim ja poteć.
A što se ne brine mnom, toj se ne bolju,
neg dvorba jer gine mâ imam zlu volju.

Akrostih *Kata*.

[Br. 667]
[Kraljice od svih vil, što tvoriš? ne stoj man]

Kraljice od svih vil, što tvoriš? ne stoj man,
vidiš li kako stril gdi za dnem leti dan,
a gdi je vas saj svijet i ljepos i dika
jakino litnji cvijet i magla i rika?
Tu vidiš prolitje, tu ljeto, tu jesen,
tu zimu, tu cvitje, tu draču sve jak sjen;
a ti se ne haješ, što poznam ja, ništa,
videći gdi traješ uzaman godišta.

Akrostih *Kata*.

[Br. 668]

[Kad zgledam, sunačce, ures tvoj prilijepi]

Kad zgledam, sunačce, ures tvoj prilijepi,
oćutim srdačce gdi mi se rascijepi
a meni gdi veli: "Bud' ako ti goriš
(svak što ti ne želi), što mene daj moriš?"
Toj vidiš našu zled i tugu i nemoć
i gdi se kako led topimo dan i noć;
a ti se ne svrćeš, neg na plam nasvakčas
jak lepijer nasrćeš, gdi sa mnom goriš vas.

Akrostih Kata.

[Br. 669]

[Koja si ti od vil? Jer poznam da s' vila]

Koja si ti od vil? Jer poznam da s' vila,
molim te Boga dil da bi mi pravila;
anđelsko tve lice jer u ki zgledam hip,
ustreptim, svilice, očima kako slip,
ter nimam vlas oči u ličce t' pozrit ja,
koliko s istoči u sunce kada sja.
A zato sad ovo me sumnji srdačce,
jeda si ti novo kô drugo sunačce.

Akrostih Kata.

[Br. 670]

[Kad godi zvire hrt rasrčen uhvati]

Kad godi zvire hrt rasrčen uhvati,
taj hip mu zada smrt i moć mu prikrati;
a mene tva lipos uhvativ jak zvir hrt,

ni mi će strt kripos ni mi će zadat smrt.
Togaj te molju cić, ali stvor' da sam tvoj,
ali stvor' na smrt prić najbrže život moj;
ar koga usile žalosti i praže
od smrti nemile ništo mu nije draže.

Akrostih *Kata*.

[Br. 671]
[Česa mi ima dil ovu stvar poslati]

Česa mi ima dil ovu stvar poslati
gizdava ova vil, može li tko znati?
Ar sumnjim cić ove ja jošte jabuke
boljezni da nove ne patim pun muke;
ter naglo i hrlo gdi smagnem na nju sad,
vazel bih me grlo pridobit kroz nje jad.
Adam s nje jere vaj i Eva steče hud,
a ja ću na svit saj poginut kako lud.

Akrostih *Kata*.

[Br. 672]
[Kakono za hip mal otvoriv tko oči]

Kakono za hip mal otvoriv tko oči,
tko bude uzgledal u sunce s istoči;
ako pak bude poč ku inu stvar vidjet
ter mu se čini noć i tamno sve na svijet:
tođer se mni meni, kad godi zgledam ja
džilj ovi rumeni ki sunca svjetlje sja,
ako ku drugu vil zagledam u taj čas,
zamjere koje dil ostal sam smamljen vas.

Akrostih *Kata*.

[Br. 673]

[Čudim se ka sila sili me i krjepos]

Čudim se ka sila sili me i krjepos
da mi je tač mila anđelska tva ljepos;
a nigdi ne bi rât od igle stavila
gdi nijesi tisućkrat srce me ranila.
Togaj te molju dil, džilju moj rumeni,
koja su ti od vil da praviš sad meni;
ar mi si očima ranila srdačce,
a nitko lijek ne ima nego ti, sunačce.

Akrostih *Kata*.

"Ovu pjesmu navodi A. Sasin kao pjesmu Čubranovićevu (Stari pisci hrvatski, 16, 107)." (M. Rešetar). Za više informacija o "Čubranoviću" v. bilješku o [Mikši Pelegrinoviću](#).

Stih 1-2 isp. pj. 677.

[Br. 674]

[Kroz tvoju lipotu mnokrat sam, gospođe]

Kroz tvoju lipotu mnokrat sam, gospođe,
smrt k momu životu požudil da dođe;
ar njegda čemeran vas biješe život moj,
moj venče biseran, želeći ures tvoj;
ter ni čas pokoja u meni ne biješe,
smrt mlados neg moja zagrlit želiše:
a sad mi ne pođe ni misal na tužbu,
pokli me s', gospođe, vazela u družbu.

Akrostih *Kata*.

[Br. 675]

[Kad mi da prvi cvijet gizdava ova vil]

Kad mi da prvi cvijet gizdava ova vil,
da mi tko da vas svijet, radiji ne bih bil;
ar cijenjaj da mene i ljubi i dvori
bez misli himbene i za mnom da gori.
Ter tada sve veljah: "Kamo se, ljuveni?
ovo ja što željah, - što lipše sad meni?"
A sad se pčelinj med u gorko obrati,
a ljuven plam u led koji me sakrati.

Akrostih *Kata*.

[Br. 676]

[Kupido, gdi ti je moć i hvale od strila]

Kupido, gdi ti je moć i hvale od strila,
kad vrha ne mož doć ovojzi od vila?
Ali nijes' ki si bil, ter me toj sad mori?
vidiš li ova vil objema što tvori?
Tebe se ne haje, a mene potlača,
i svakčas postaje krjepčija i jača.
A ti sad ovu stvar njoj ako propusti,
vladan'je t', gospodar komu si, opusti!

Akrostih *Kata*.

[Br. 677]

[Čudim se ka sila sili me i krjepos]

Čudim se ka sila sili me i krjepos
da mi je tač mila zamjerna tva ljepos;
ali moć ljuvena ali tva, sunačce,
dva ličca rumena me sile srdačce?
Togaj cić od svih vil, venče moj primili,
pravi mi, Boga dil, stvar ka me usili;

ar ne znam ja mene što sili, svilice,
lje život moj vene i mlados i lice.

Akrostih *Kata*.

Stih 1-2 isp. pj. 673.

[Br. 678]

[Ka mi je ne vim zled na srcu i nemoć]

Ka mi je ne vim zled na srcu i nemoć;
ma viđu kako led gdje kopnim dan i noć,
a suzim noć i dan, a ne vim lje koje
bit ima tužni stan gdje suze me stoje.
Tužim se, a ne vim na koga ni zašto;
nastupih na plač s svim, ma ne vim reć na što.
A zašto ne znam ja? Jaoh, jer je iz mene
svijes moja pošla tja želje cječ ljuvene.

Akrostih *Kata*.

[Br. 679]

[Kraljicam gospoje, znaš kada stavljaše]

Kraljicam gospoje, znaš kada stavljaše
desnicu vrh moje ke riječi pravljaše?
"Ako ću, venče, ja igdar te ostavit,
ošal me s koga sja naredno ovi svit!" -
Toj sve kroz počtenlje, s ljubavju bez mjere
ko nosiš proć menije, o rijeko od vjere;
a sad se ures tvoj ne haje za mene,
u željah život moj videći gdi vene.

Akrostih *Kata*.

[Br. 680]

[Kamo se, ljuveni? pozrite Boga dil]

Kamo se, ljuveni? pozrite Boga dil
džilj ovi rumeni i slavnu ovu vil,
anđelski ovi cvijet s koga je gizdami
urešen slavno svijet jak nebo zvjezdami;
ter scijenim da krjepos ni razum nî na svit
ki može nje ljeptos u pjesni postaviti.
Ar narav svu ima sunčane krjeposti,
ter nije moć očima gledat nje ljeposti.

Akrostih Kata.

[Br. 681]

[Ka te, mâ gospoje, pravi mi, sili stvar]

Ka te, mâ gospoje, pravi mi, sili stvar
da svrćeš tač moje služen'je u nehar? -
ali mâ, sunačce, nesrjeća, rec' mi prid,
ali tve srdačce koje je kako hrid?
Ter, svitlja sunačca, sada si proć meni
tvrđega srdačca neg mramor studeni;
a taki ako tvoj bit hoće napridak,
vazmi mi život moj, vazamši mač bridak.

Akrostih Kata.

[Br. 682]

[Čemerni život moj želje cić ljuvene]

Čemerni život moj želje cić ljuvene,
želeći ures tvoj, jakino cvit vene;
a zato, od gospoj kraljice i svijeh vil,

ne čini život moj da vene tebe dil.
Tebe cić jer ako vazme mi smrt krjepos,
slavan glas nikako steć neće tva ljepos;
ako li možeš steć u tomem slavan glas,
ne krsmaj pače već, skрати mi moć i vlas.

Akrostih *Kata*.

[Br. 683]
[Čudim se na milos gdi pjesni čine doć]

Čudim se na milos gdi pjesni čine doć
paklenu usilos i srčbe svaku moć,
a ovu od gospoj ne može ni služba
ni pjesni ni plač moj ni trudi ni tužba.
Tajući potiho i voda, našad put,
u vrijeme zalihó iscrpe mramor krut;
a ova proć meni tvrđa je svakčas vil
neg mramor studeni, a ne vim česa dil.

Akrostih *Kata*.

"Stihove 1-4 navodi A. Sasin kao Čubranovićeve (Stari pisci hrvatski 16, 125)." (M. Rešetar)
Za više informacija o "Čubranoviću" v. bilješku o [Mikši Pelegrinoviću](#).

[Br. 684]
[Čudim se na saj svijet gdi narav moć stvori]

Čudim se na saj svijet gdi narav moć stvori
toliko slavan cvijet i ki dar izdvori;
a u me gdi krjepos Omera ne stavi,
neka se nje ljepos po meni proslavi.
Togaj cić uzdišem i venem pak velim:
čemu ja usišem i ovu stvar želim?
a da sam jošte on nje dike da slavim,
prišlo bi napokon da ne znam što pravim.

Akrostih *Kata*.

[Br. 685]

[Krozač mi toj veliš, drag venče poviti]

Krozač mi toj veliš, drag venče poviti,
ali ti ne želiš stvar lijepu viditi?
Ako te očima pogledam, taki cvit
zato se ne ima u srčbu postaviti.
Togaj te cić molju, džilju moj rumeni,
da veće zlu volju ne nosiš proč meni;
ako ti počten glas ne tlači moj pogled,
i ako t' s mene vlas ne ima koju zled.

Akrostih *Kata*.

[Br. 686]

[Ćud imah pjet njekad jak slavic u lugu]

Ćud imah pjet njekad jak slavic u lugu,
a ovo cvilim sad jak zmija u krugu;
are se svrnuše sve pjesni me u plač,
koje mi zgrnuše žalosti prijav mač,
tere sad od pjesni kad se ja spomenu,
svijes moja uzbijesni a jak cvit povenu.
A zato, venče moj, kako hoć da spivam,
pokli se sluga tvoj u mukah snebivam.

Akrostih *Kata*.

[Br. 687]

[Kruno mâ povita, molim te Boga dil]

Kruno mâ povita, molim te Boga dil,
ako te uspita što za me moja vil,
ako ćeš ikadar što stvorit za mene:
"Najdraža tvoja stvar ljuveno t' - rec' - vene,
tvoj sluga izbrani ki, kruno od svijeh vil,
izgubit ne brani život svoj tebe dil.
A zato usili i prigni srdačce
tere se posmili na njega, sunačce."

Akrostih *Kata*.

[Br. 688]
[Kralj da bih bil ter svit pod moju da jes vlas]

Kralj da bih bil ter svit pod moju da jes vlas,
vas budu postavit jak s glave jedan vlas;
a da bih razdiljen po ki put s tobom bil,
vazda bih rascviljen do smrti me hodil.
Ter uzmi na znan'je, ovoj bih ja rekal:
što mi će iman'je toj ko sam ja stekal,
anđelsko sunačce pokli mi ne svita,
drugo me srdačce, kruno mâ povita?

Akrostih *Kata*.

[Br. 689]
[Čudo se vidaše svakomu, - česa dil? -]

Čudo se vidaše svakomu, - česa dil? -
što slavno idaše jak vitez ova vil.
Ah, sve joj slavljahu, ma svega van pogled;
kolici pravljahu: "Mogla bi sprazit led!"
Toj ter gdi slišah ja, vas igrah kako bijes,
rekbi mi biješe tja zanijela sobom svijes;
a pače razdvojen bez uma ja idijeh,
tolikoj opojen ljubavju njekom bijeh.

Akrostih *Kata*.

[Br. 690]

[Kud godi moj pogled obratim pun vire]

Kud godi moj pogled obratim pun vire,
svud mi se nješto led i oganj prizire:
a viđu srce nî od ognja, kruno, tve,
pokle si proć meni naravi leda sve.
Također od leda srca nijes', govorim,
tvoga cić pogleda ljuveno kad gorim;
a plam stât u goju ne može i led bil
neg vazda u boju, već ako mene dil!

Akrostih *Kata*.

[Br. 691]

[Čudim se dan i noć gdi, protiv naravi]

Čudim se dan i noć gdi, protiv naravi
ovaj vil stekši moć, svijes moju zatravi;
a toj sve nje krjepos ukaza vrh mene,
da žudim nje ljepos i dike ljuvene.
Toj sve kroz nje pogled, ki kada otvori,
da studen zgleda led, ljuveno uzgori:
a mene kad zgleda, mislite, ljuveni,
ki nijesam od leda, kolik je trud meni!

Akrostih *Kata*.

[Br. 692]

[Kraljice od svijeh vil ter venče poviti]

Kraljice od svijeh vil ter venče poviti,
molim te Boga dil, pravi mi tko si ti;
are se mniš meni, kad sklopiš tve oči,
bog da si ljuveni, sunčana istoči;
teke što luk i stril ne imaš ni krila.
Pravi mi toga dil koja si od vila,
ar mi je, sunačce, anđelska tva ljepos,
izraniv srdačce, vazela svu krjepos.

Akrostih *Kata*.

[Br. 693]
[Ako je tko na svijet van tebe, moj Bože]

Ako je tko na svijet van tebe, moj Bože,
proslavit ovi cvijet u pjesneh tko može,
neka se razdijeli [s] životom život moj
ki vene i cvijeli cić ove od gospoj.
Jer slavnu nje ljepos u pjesni stavit ja
ne mogoh steć krjepos - stvar ka mi dodija.
Cić toga, ljuveni, molim vas, stvor'te sud
kolik je u meni togaj cić žestok trud.
A zašto? jere ja svijeh mladijeh želju van
da ova vil prosja krjepčije svaki dan.

Akrostih *Anica*.

[Br. 694]
[Anđelska mâ slavo ter venče poviti]

Anđelska mâ slavo ter venče poviti,
ures je tvoj pravo u pjesneh slaviti.
Nu ljepos tva i moć i ures i dika
gine ti dan i noć i bježi jak rika;
jer nis' cvit ki niče povenul iz trave,
nis' ptica feniče gork oganj ku prave,
sebe da ponovi, na staros kom dođe.
Togaj cić svijet ovi uživaj, gospođe,

ako se kajat neć; jer se dan, gospođe,
ne može nigda već stić koji mimođe.

Akrostih *Anica*.

[Br. 695]
[Ako će tko novu izvrsnu stvar vidjet]

Ako će tko novu izvrsnu stvar vidjet,
pogledaj vil ovu svim vilam ka je cvijet,
nebeske ljeposti koj rese svaki dan
sve rajske krjeposti svijeh vila na svijet van
jakino draču cvijet i mjesec [s] zvjezdami
i s nebom sunce svijet svojijemi gizdami.
Cječ toga u sebi pomisli svak na svijet
je li gdi pod nebi ovaki veće cvijet,
are se mni meni da nigdje na svijeti
ovake vile nî moć okom vidjeti.

Akrostih *Anica*.

[Br. 696]
[Ah, je li, moj Bože, van tebe tko na svijet]

Ah, je li, moj Bože, van tebe tko na svijet
u pjesneh tko može proslavit ovi cvijet?
navlašno nje oči, koje su vidjeti
jak sunce s istoči kad sine po svijeti,
i liče gizdavo i pogled gizdavi,
koji bi svak pravo u pjesneh da slavi;
cječ koga noć i dan u plaču zadosti
ja hodim sebe van, pun svake žalosti.
A ona ne hajete ni nje pak lipota
gdi moga nestaje pomalo života.

Akrostih *Anica*.

[Br. 697]

[Je li tko na saj svit zamjeril ikadar]

Je li tko na saj svit zamjeril ikadar
ovaki gizdav cvit ovaku ali stvar?
ere se mni meni, štil što sam i vidil,
da svijeme k Eleni slična je ova vil.
Lipostju i svime ista se mni meni,
neg samo što ime Elena jer joj nî;
a zato ures tvoj, svim vilam ki je cvit,
vaskolik život moj dvorit ću i slaviti.

Akrostih *Jela*.

[Br. 698]

[Nikako, ljuveni, ne mogu po vas svijet]

Nikako, ljuveni, ne mogu po vas svijet
ne smišljat u meni zač dvorim ovi cvijet;
jer ova od gospoj ne haje za mene,
u željah život moj videći gdi vene.
Krostoju ću sa svu moć odsela i krjepos
čemernu dan i noć proklinat nje ljepos.
Jer ako smrt meni poraz da prî roka,
ne scijen'te, ljuveni, inoga uzroka
cić koga život moj na manje hoće doć,
nego vil jer ovoj man služih dan i noć.
A zatoj stekši cvil tko neće da tuži
nikako nemoj vil neharnu da služi.

Akrostih *Nikica*.

[Br. 699]

[Ako će, venče moj ter kruno povita]

Ako će, venče moj ter kruno povita,
iskati ures tvoj iman'je od svita,
naći ćeš gospode koja su jakno cvit,
s vitezi ka hode za pjenez rvat svit,
koja bi vas, dim, svoj stratila pjenez bil
za slavni ures tvoj, kraljice od svijeh vil;
ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan
da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.
Ako li iskat hoć viteške jakosti,
dosti ćeš naći moć izvrsne mladosti,
koja bi život svoj stavila pod mač nag
za rajski ures tvoj svakomu ki je drag;
ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan
da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.
Ako li mudrosti iskati takoj hoć,
upoli zadosti togaj ćeš iznać moć,
ter ki bi tve dike u pjesni stavili
ter bi te vavike podobno slavili;
ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan
da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.
Ako li iskat hoć u kom je lipota,
toj naći nećeš moć, tako mi života,
ni u kom pod nebi liposti jer nî već
neg samo u tebi jedinoj, mogu reć;
tim slugu ako hoć, ja ti sam pripravan
da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.

[Br. 700]

[Nu čuj plač jadovan i suze bez broja]

Nu čuj plač jadovan i suze bez broja
ke ronim povazdan niz ličca jur moja!
Jaoh, a sve rad tebe grem, vilo, plačući,
i kunu sam sebe tvoj ures znajući.
Jaoh, što se ne stvorih kamenkom onada
tvu lipos kad pozrih, cić koje mrem sada.
Jaoh, što li mene lav od gore ne srete
prije neg me u ljubav tvoj pogled zaplete?
Jaoh, što li čudna taj na me smrt ne dođe
najprvo moj stupaj za tobom kad pođe?
Jaoh, život i mu vlas jednom bi prikratil',
[a] ne bih svaki čas krozi te smrt patil.
Jaoh, ne bih provodil u željah život moj,
ne bih se nahodil u tuzi sad ovoj.
Jaoh, ne bi cvilile plačne oči moje,
kad ne bi vidile rajsko ličce tvoje.

Jaoh, ne bi suzice grozno me oblile,
kad ne bi tve lice me oči vidile.
Jaoh, misal pritužna ne bi me morila,
ni bi me ti sužna svezavši vodila.
Jaoh, ni bi stegnula ovakoj me grlo,
ni bi me ti čula sebe klet tač vrlo.
Nu mi je usilos, jer mi nije moć ino
neg želit tvu lipos i ličce jedino.
Još ću te pomolit, moj cvite rumeni,
nemoj se oholit protiva jur meni;
dopus' mi samo toj, rič s tobom govorit,
prije nego život moj smrt bude umorit.
A ja tvoj kupljen rob hoću vazda biti,
dokoli tamni grob bude me pokriti.
Još kad se dušica od tila razdili,
virna ću služica bit tebi, mōj vili.
Zatoj me pomili sad tvoja lipota,
prije neg se odili duh moga života.

[Br. 701]

[Koliko jes godiš da ljuto i vrlo]

Koliko jes godiš da ljuto i vrlo
ti mene jur vodiš svezana za grlo!
Sužanstvo, ah, ovoj toli mi jes milo,
er drugi ja pokoj ne želim, mâ vilo.
Ti s' moje želin'je, ne želim ja ino
nego tve hotin'je udvorit jedino;
ti s' moja sva misal, ne marim inu stvar,
tebi sam zapisal život moj vas na dar.
Još, vilo, znaj ovoj: zaman je život moj,
i sam je moj pokoj gizdavi ures tvoj.

[Br. 702]

[Krunice povita, nu me čuj gdi tužu]

Krunice povita, nu me čuj gdi tužu:
jurve su pet lita ja tebe da služu,
a pođe vas trud moj i služba uzaman,
jakino sluga tvoj da nijesam nigdar zvan.
Toj li me ufan'je i ljubav dostoja
željahno skončan'je da plata bi moja?

Ah, vilo, ne tvori tolike krivine,
er virno tko dvori nije pravo da gine.

Akrostih *Kata*.

[Br. 703]

[Ako je meni sud da patim dovika]

Ako je meni sud da patim dovika
ovaki ljuven trud i rane bez lika,
drago [je] i milo ponijet mi svaki sud
cić tebe, mâ vilo, i patit ljuven trud.
Ako [je] u mene na srce koji vrid
cić koga, jaoh, vene život moj unaprid,
drago [je] i milo ponijet mi svaku zled
za lice tve, vilo, i rajski tvoj pogled.
Ako još svaki dan mislit mi jes tuga
er se dah slobodan tebi rob i sluga,
drago [je] i milo mislit mi svaki čas
er tebi, mâ vilo, rob se dah život vas.
Ako još po sve dni ne imam radosti
er srce moje nî prid mojom mladosti,
drago [je] i milo radosti stât mi van,
kad prsi tve, vilo, srcu su momu stan.
Ako me u tuzi tko vidi još tužna
gdi stoju u uzi savezan za sužna,
drago [je] i milo meni stât tač tužan
krozi te, mâ vilo, i svezan i sužan.
Ako me smamljena ovako tko vidi
i velmi uhiljena gdi ličce me blidi,
drago [je] i milo blidit mi svaki čas
i smamljen, mâ vilo, stojati po[d] tvu vlas.
Ako još ja steku zao glas vrh sebe
zli[h] ljudi ki reku, ja služim u tebe,
drago [je] i milo svaki glas meni steć,
istom ti, mâ vilo, izgubit da me neć.
Ako još na službi svu mlados istraju
želeći tvô' družbi, ništar se ne haju,
jošte ću ovo rit er mi je toj milo
smrt prijat i umrit cić tebe, mâ vilo.

[Br. 704]

[Veliko jes vrijeme da nika jur vila]

Veliko jes vrijeme da nika jur vila
nevoljno srce me sebi je zgrabila.
Još mi je zanila vas razum i pamet,
ter me je činila da stoju jak vazet;
a veće spomene nimalo ne čini,
za roba jur mene odkoli zaplani.
Dvorbe me ne scini ni službe ke tvorū,
ni me se znat čini, u zabit ter dvoru.
Oh, uzdah ovi moj da ljubav razvidi,
er nije pravo njoj da mene tač vridi!
Ne čin' to da slidi, Kupido ljuveni,
pošlji njoj da vidi jedan stril ognjeni,
i ona tvoju moć da more poznati,
cić koje dan i noć život moj zlo pati.
Oholas nje skrati i tvrdu jošte ćud,
jeda se obrati kadgod i na moj trud.

[Br. 705]

[Moć, misal i viru i ljubav svu stavih]

Moć, misal i viru i ljubav svu stavih
ovu vil da tiru ku služih i slavih;
ali bi jak kamen i mramor od gore,
u komu bit plamen ljuveni ne more.
Dvorih ju i služih, sedam lit sada jes,
a nigdar ne združih prislavni nje ures.
Ah, samo da vrati srce mi ke uze,
a makar ne plati nigdar plač ni suze.

Akrostih *Mada*.

[Br. 706]

[Sliši me rič njeku, moj družē gizdavi]

Sliši me rič njeku, moj družē gizdavi,
ja tebi da reku, tako ti ljubavi.
Me srce sve tuži i vene i cvili,

želeći da družī tvoj obraz pribili,
koji je vas vesel. U ljubav da 'e moć,
rado bih ja uzal gledat ga dan i noć.
Ma ljubav bez vire, moj družē gizdavi,
na svitu ki tire, Bog da ih ostavi;
er se će prije svit i zemlja skončati
neg ću ja pomislit da te ću parjati.
Ma nemoj ti mene, moj družē, ostavit,
tako ti ljuvene ljubavi napravit;
neg pozri srdačce me ognjem gdi gori,
i tebe, sunačce, koj želja umori.
Viđ u njem zlatu stril kom ga si ranila, -
toli mu davaš cvil da ga si smamila.
Viđ oči gdi rone suzice s uzdasi,
vrh ognja da one plamenke pogasi,
misleći dan uprav kad ga ću sčekati,
kada ću tu ljubav s tobome imati.

[Br. 707]

[V. br. 141]

[Br. 708]

[Je li, mâ gospoje, ti smisli, pravo toj]

Je li, mâ gospoje, ti smisli, pravo toj
za službe za moje da skončaš život moj?
Toj li bi plata toj za pisni u kih ja
postavih ures tvoj, vrh sunca ki nam sja,
zorome raneći jak ptice iza gor,
tebe ja služeci, pojuće prid tvoj dvor;
a pisni mi su sad za službu za moju
čemerni plač i jad posvakčas što poju.
Toj li bi, oh, moj dar nadari či[m] me ti,
da nijednu sad satvar ne imam na sviti
neg želit sebi smrt, rumeni moj cvite,
ka me će brzo strt, a sve toj krozi te.

[Br. 709]

[Srce me, upivaj, toj ti bud' razgovor]

Srce me, upivaj, toj ti bud' razgovor,
kunući ne pristaj gospođe slatki dvor;
zač ovo silom mrem. Na toj li bih stvoren,
gdi kako jeljen grem od lovac umoren?
Srce me, upivaj; ali si zanimil?
kunući ne pristaj onu ka te ucivilil':
da bi t' se prikratil' svi puti i strli,
kud bi se obratil' tvoj stupaj prihrli;
da bi još tve srce padalo u nesan,
da želi sve smrce i u noć i u dan;
da bi još tve prsi, ružicom ke cafte,
uzdihal' jak vrsi na dubju kad trepte;
da bi još te ruci prstenčac ne snosil',
neg kako drjeven glas svudi vik provodil';
da bi još vrat visok usahal jak cvijetak,
kijem vidiš vas istok jak s neba mjesečak;
da bi još zblidil' sva i obraz oholi,
jakino od mrtva kad čovik priboli.
Ostani vesela kako prid suncem mraz,
zač mene dresela učini tvoj obraz.

[Br. 710]

[Cvit pun sve radosti najprvi ki mi da]

Cvit pun sve radosti najprvi ki mi da
od gorke tamnosti svenul je kako ja;
evo ki se bolim i vehnem za tebe
i nasvakčas želim gledat se kon tebe.
Svakčas me o[d] tebe, mâ draga, želja jes,
i vehnem za tebe, jeda kad začuješ.
Evo ja izvehnuh mlađahan za tebe
i srce odvrnuh, neka je kon tebe;
zač scinju lipšu stvar od Boga ne mož reć
da ima ljuven dar koliko draga steć:
dva draga virna uprav jedan se more rit, -
ne more taj ljubav negoli s neba prit.
A drugo neću rit; ko ima razum svoj
lasno mu more prit na pamet tko je toj.

[Br. 711]

[Kad te, vilo draga, na prozor gdi vidim]

Ka[d] te, vilo draga, na prozor gdi vidim,
ljubav me primaga, da ličcem problidim;
a ka[d] te ne nazru me tužne očice,
srce me sve podru željahne tužice.
Tako sam u trudu osuđen stojati,
uvijeke da budu željahno plakati;
ako me tva lipos ne bude slobodit,
meni je usilos život tač provodit.

Akrostih *Kata*.

[Br. 712]

[V. br. 480.]

[Br. 713]

[Moj džilju rumeni ter slavni moj cvite]

Moj džilju rumeni ter slavni moj cvite,
velmi se u meni skončavam krozi te,
zacić dva uzroka ki me će podriti
i koji prî roka čine me umriti.
Prvo: zač u tuzi pribivah tač sada
da polja i luzi povenu od jada,
žaleći dva virna razdiono gdi hode
i vele nemirna život svoj provode.
A drugo: jer mene skončaju žalosti
i želje ljuvene cić tvoje mladosti.
Tim želje, neka j' znat, moj džilju, mâ kripos
skoro će smrt imat, želeći tvu lipos;
kom željom imah blud i plakir od svita
i platu za gork trud, kruno mâ povita.
Oh, moje izbrano tim drugo sunačce,
neka ti je pridano me želno srdačce,
koje je na peče raspuklo ter vene,
pokle se zdaleče razdili t' od mene,
gizdavi moj družu, jer tebi ja na dar
ni tila ni duše ne branim nikadar.

[Br. 714]

[Ovdi je onaj vil i kruna izbrana]

Ovdi je onaj vil i kruna izbrana,
sluga joj ne bi bil' ljepotom Dijana;
ovdi je ka slove vrh sunca sama sad,
ovdi je ka plove s istoka na zapad.
Ovdi je sva ljubav ku poje serena,
ovdi je, dim uprav, sva milos ljuvena;
ovdi je oni cvit anđelske prilike
u kom su na saj svit od raja sve dike.
Ovdi je sunačce nada sve svitlosti,
ovdi je srdačce od moje mladosti;
ovdi je jezero oda sve ljeposti
ku izreć Omero ne ima krjeposti.

[Br. 715]

[Sluga tvoj, ki za te tvrdo je izmučen]

Sluga tvoj, ki za te tvrdo je izmučen,
moli se prida te da ti je priporučen.

[Br. 716]

[Sad ću zacić ljubavi]

Sa[d] ću zacić ljubavi
provodit sve dni moje
u željah mene koje
kruto more.
Po vas ću dan od zore
jak slavic želno tužit,
pokli mi nije moć združiti
rajski obraz tvoj.
Ovoj li bi narok moj,
po kom ja mnjah bit blažen,
ner ovako poražen
kako ginu?
Kad proz tvoj dvor [ja] minu,
gdi će moć me srdačce,
ne vidiv te, sunačce,

biti mirno?
Za služen'je me virno
 zač mi se na dar poda
 kakono bistra voda
 liti cvitju.
Zatoj će prije prolitju
 bit dikle suprotiva
 i trudan, gdi počiva,
 ne odahnut;
zatoj će prije posahnut
 kon vode ruža drobna,
 u vence ka podobna
 ter se vije;
zatoj će prije zmiije
 bez jeda i čemera
 i ribe van jezera
 moć pribivat, -
negli ću ne prolivat
 za tobom grozne suze
 ka mene rajskom uze
 tvom lipotom;
ter vazda [ja] i potom
 nikomu ne zavidah,
 kad tvoju mladost viđah
 u mom krilu.
Nitko ljuvenu strilu
 toli mirno ne ćuti,
 za ku mi pamet smuti
 i sve tilo, -
kako ja kad tve bilo
 željan ugledah lice,
 i prsi od ružice
 kad mi svrnu.
A sad mi srce strnu,
 kad čudan taj glas primih,
 pameti mojoj slidih
 odkud ovoj,
da s kim sam vas život moj
 provodil od mladosti
 u velikoj radosti
 i u vesel'ju,
da me sad u dresel'ju
 ostavi, neka tužu,
 ljuvenoj mucu sužu?
 Bud' toj takoj!

[Br. 717]

[Uzrok je vil nika da mlados mâ vene]

Uzrok je vil nika da mlados mâ vene
u mukah bez lika cić želje ljuvene.
Cić želje ljuvene, i javi i u san,
nevirna, jaoh, mene skončaje bolizan.
Skončaje boljezan, zač njeka od gospoj,
ke sam rob zavezan, ne da mi čas pokoj.
Ne da mi čas pokoj, ne da mi čas mira
neg mukam kim nije broj život moj zatira.
Život moj zatira nje pogled gizdavi,
u kom se nazira plam gorke ljubavi.
Plam gorke ljubavi kim, jak snig sunačce,
rastaplja i travi me tužno srdačce.
Me tužno srdačce, ko ne ima indje stan
neg u nje jur ličce godiš je vele i dan.
Godiš je vele i dan da sam nje a ne moj
i da sam svasma dan od gospoj vili toj.
Od gospoj vili toj ka ne ima milosti,
videći život moj da je skončan zadosti.
Da je skončan zadosti ne mari ni hajje
nego jad, žalosti većma mi zadaje.
Većma mi zadaje, zač prima u rados
videći gdi traje dni zaman mâ mlados.
Dni zaman mâ mlados, er scijeni čas dobit,
er scijeni svu rados život moj pogubit.
Život moj pogubit mnim drugo ne želi,
tim se ću sam ubit, neka se veseli.
Neka se veseli, zašto od nje sva dobra
i ona što želi srce me toj obra.

[Br. 718]

[Plaču moj čemerni, s jadovnom žalosti]

Plaču moj čemerni, s jadovnom žalosti
pokli bi drug verni mojojzi mladosti,
dosad si vazda bil viran mi u družbi,
pokoli ovoj vil postah ja na službi.
Zatoj te ja molju, zač viđu nje mlados,
što se ja već bolju, veću ima rados;
očice me zatoj jezerom satvori,
jeda ju život moj daj plačem udvori,
jeda se spomene od moje mladosti
u želji ka vene bez nijedne radosti.

[Br. 719]

[Lava, zvir srditu, u gori govore]

Lava, zvir srditu, u gori govore
da ništor na svitu dobit ga ne more;
nu u njem nika je običaj nad zviri:
ka mu se pridaje, veće je ne tiri.
A tebe Bog stvori na svoju priliku, -
ne zviri u gori ni od nje još sliku,
nu lipšu gospođu negoli rajski cvit
kojojzi ne viđu prilike u vas svit,
koji su obrale me hvale da slave
vrhu sve ostale gospoje gizdave.

[Br. 720]

[U srcu momu plač ti, vilo, postavi]

U srcu momu plač ti, vilo, postavi,
pokli me željna tač tva lipos ostavi;
ina mi misal nî negoli cvileći
istrajat moje dni sve trudno živeći.
Ere sam uhiljen jadovno zadosti,
pokli sam razdiljen s tvojomzi mladosti;
er ako tvu lipos u moj kril ne viđu,
meni je usilos ovi plač da sliđu.
Er živit ne more bez tebe tvoj sluga
jakino bez gore jelin plah od luga.
Reci mi česa rad na me se rasrdi,
ter službu moju sad ljubavi pogrdi;
očito li, znam ja, ne stvorih takuj zled
da svrćeš dalek tja od mene tvoj pogled.
Nu tko taj uzrok bi da mene priverna
u tebe oznobi, krunice biserna,
da bi on život vas za roba stal sužan,
cić koga svaki čas stoju ja pritužan.
Ko mene okrivi u tebe, mâ vilo,
jeda ga ognivi višnji Bog nemilo;
da bi mu sunačce ne sjalo svitlosti,
ko moje srdačce napuni žalosti.
A tko je pravedan, da bude stojati
kon drazijeh povazdan i ljubav imati.

[Br. 721]

[V. br. 710, 3-14.]

[Br. 722]

[Zovući ja, brače, drago ime tvoje]

Zovući ja, brače, drago ime tvoje
srdačce me plače u suzah i plove;
drago ime tvoje, prisvitlo sunačce,
za koje sad moje skonča se srdačce.
Izmi mi boljezan i[z] srca mojega
za virnu ljuvezan imena tvojega.

[Br. 723]

[Moj cvite, je li stvar ku rekoh ljuvena]

Moj cvite, je li stvar ku rekoh ljuvena
s nebesa oni dar gdi je ljubav skrovena?
Dosada s vesel'jem uživah tvu rados,
a odsad s dresel'jem tužice mâ mladost.
Kad mnjah u ljubavi virnojzi pribivat,
tvoj ures gizdavi s vesel'jem uživat,
sad mi je sve tužit nemilo dovika
i smrti pridružiti, ka ne ima lika.
Niko, mâ dušice, sva moja radosti,
lik od me tužice, diko me mladosti,
molim za ljubezan među nam koja bi
da ovi ognjen plan ugasi budeš ti
ki se [je] užegal hinbeno i gori
ter me je jur segal, da me prî umori.
Molim te rad Boga, viđ ka je stvar ovo,
da veće neboga ne cvilim ovako;
a pak mi zapoviđ u robstvo da t' se dam
i služim dovika, virna ljubavi mâ.

[Br. 724]

[Cvit pun sve radosti najprvo ki mi da]

Cvit pun sve radosti najprvo ki mi da
od gorke tamnosti svenul je kako i ja;
usahal jur je svim i minul vrijeme sve,
ma nu ga ja nosim za drago ime tve.
Zač mi je dan od Nika ki je mâ sva rados,
komu sam prinila srce me i mlados;
ter cvitku celov dam, kade se spomenem
od tebe, diko mâ, u željah s ke venem;
ter ne znam gdi budem, sva moja radosti,
sama se zabudem od njeke žalosti,
misleć me tužice u kih sada cvilim,
tvoj ures, dušice, da sa mnom razdilim.
Razdili njega Bog i [s] svojim životom,
da cvili vik nebog do smrti i potom.
A ništamanje o tom ja ću bit uvik tva,
do konca životom, virna ljubavi mâ.
Brzo t' se odilit od me je radosti,
meni je sve cvilit za tvojom mladosti.
Toprva neka tad životom povenem,
od tebe, diko, kad srcem se spomenem.
I ti se kadgodje spomeni od mene,
rec': "Ona kako je u željah ka vene?"

[Br. 725]

[Izvrnsna ljubavi od moje mladosti]

Izvrnsna ljubavi od moje mladosti,
cvite moj gizdavi, opun sve radosti,
cić koga ja venem i cvilim dan i noć,
od želje ljuvene m' trudnu ću steć nemoć.
Er kada na prozor pogledam, sunačce,
pritvrđi da je mramor, puklo bi srdačce,
misleć me radosti nevoljna moja čes
koj biješe zadosti pozirat tvoj ures.
Ter tužni moj obraz poliju suzice,
srdačcu dam poraz, sve s trudom tužice,
misleći razgovor i slatke još psosti
ke bihu čut nadvor s velikom radosti,
ostale raskošje i milo življen'je
ke biše, moj Bože, na naše hotjen'je.
Sada tu moju čes s kim da ju uživam,
kad, brače, tvoj ures kod mene ne imam?
ali me tužice komu da ih tužu

neg tebi, dušice, komu virno služu?
Pozri me gdi venem, sva moja radosti,
od želje ljuvene [m'] za tvoje mladosti;
pozri me očice, jezero od vode,
odkuda, dušice, tolik plač nahode,
da se jur od plača uzdržat ne mogu,
neg život moj skonča, moriv me nebogu.

[Br. 726]

[Zaman će svaki trud za ljubav prijati]

Zaman će svaki trud za ljubav prijati,
bez plate ljuven blud ko hoće imati:
dinar je gospodar svakojzi ljepoti,
žena će za dinar svaku stvar podati.
Lakoma i skupa žena je na zlatu,
a mudra i lijepa ne ljubi ni platu.
Vidil sam lip i mlad jednu vil služiti,
a drugi grub i grd vidil sam ljubiti.
Mogu li živiti, moj Bože, tej vike,
da mogu viditi človika s motike
s dinarom gdi ljubi, a tko vam jur služi,
on brijeme sve gubi a mlados svu tuži.
Sada je jur dinar svim ženam vojvoda,
počten'je, čas i dar svaka za nj jer prodā.
Neka se na sviti ovaj rič sad poje:
jošte će ljubiti bastasi gospoje!

[Br. 727]

[Moj brajo, kolikrat kle mi se, a zaman]

Moj brajo, kolikrat kle mi se, a zaman,
da nećeš veće stāt u Stonu od pet dan;
a ovo je jur lito, polje se zeleni,
žnjelo se i žito, a tebe jošte ni.
Toj li bih dostojna o[d] tebe primiti
da budu jadovna život moj vas biti,
odsvuda predaje ka[d] ćeš bit, sad ćeš doć,
po moru gledaje vas drag dan i svu noć,
plavčice mahaje, odizdal ka plove,
iz glasa vikaje ime tve ke slove.
Hod' brže, moj džilju, da vidiš, oh, tugu,

neboga gdi cvilju jak zmija u krugu,
Kupida kunući, sve strijele da skrši,
u kami tukući, ako te on drži;
ako li vjetra cić, moj brajo, i[z] Stona
nis' mogal dosle prič, moliću Neptuna:
o bože Neptune i ti s njim Eole,
čin' vjetar da dune sad njemu odzdole,
da hrabar moj pride, ki er je pošao
mjesec to jur ide, jošte nije došao.
A sada kad budeš toj slegat polako,
čin', brajo, da budeš k meni doć tutako;
zač kako cvijet biti ne more, što ne cti, -
tako ja živiti bez tvoje ljeposti.

[Br. 728]

[Muče jur sve stoji, ner sam ja u tuzi]

Mučer jur sve stoji, ner sam ja u tuzi,
plačući gospoži koja me rasuzi:
ja nebog uhiljen, tužan sam, - govoru, -
plačem sam nadiljen od vile ku dvoru.
Ka samo tužen'je da hoće me čuti,
ne bi mi združen'je bilo plač priljuti;
nu kad glas jadovan i rič mu oćuti,
odvrne ličce van, da 'u žalos ne smuti.
Jaoh, je li smrt moja toj ka me umara,
kad mi toj gospoža ku služu satvara
da stanem plakaje u suzah čemerno?
Li milos ufaje služu joj priverno;
ma nebog u meni zatvoram potaje
taj plamen ljuveni koji me skončaje,
ni smim glas otvorit, da rečem boljezni
ke me će umorit cić gorke ljuvezni.
Ma ako vitar još nanese rič ovu,
da, vilo, čuti mož tvu milos gdi zovu,
moj cvite jedini, molim te ovu stvar,
služen'je ne čini da pođe u nehar.

[Br. 729]

[Sliši moj pun jada uzdihaj i tužbu]

Sliši moj pun jada uzdihaj i tužbu,
 stvoren'ja sva sada skup'te se u družbu!
 Ne kren' se lisni vlas, tih budi vitre[n] ćuh,
 da čuje svak moj glas, prî nego puštam duh;
 najliše vi k meni na žalos prid'te sad
 svi ki ste žalosni ćutili plamen jad,
 nemila pokli tač dâ meni za službu
 uzdihaj, boles, plač, tugu, vaj i tužbu.
 Žal'te me sve gore, sve ptice, svaka zvir,
 sva dubja, sve more, sve ribe, svaki vir,
 kad ova od gospoj mu dvorbu ne plaća
 negoli život moj napospih prikraća.
 Plač' sa mnom sunačce i zora svitlušta,
 er moje srdačce tužica ne pušta.
 Žali me sva kripos nebeska [s] zvizdami,
 pokli čas nje lipos pokoja ne da mi;
 i mjesec sa svima nebesi sa mnom cvil',
 odkoli ne prima moljen'ja ova vil.
 Plači me trn, drača, er veće u meni
 od suza i plača prilike moje nî.
 Združ'te moj tužni vaj sve vode, sva vrila,
 kad meni vil ovaj milos je sakrila.
 Zovu još sve rike, ke m' dažde i blati,
 er viđu dovike meni je plakati.
 Žali me noć i dan, čas, ura, hip i vik,
 odkoli nî mi dan boljezni mojoj lik.
 Žali me prolitje i jesen i zima
 i ljeto, kad bitje u vaj me vazima.
 Žal'te me sva zel'ja, sve trave, svaki cvit,
 pokli čas vesel'ja ne imah na saj svit.

[Br. 730]

[Isteci, danice]

Marin Kristićević stakmi sî pjesan

Isteci, danice, pogledaj s prodzora,
 obasjaj me lice, jurve je dan, dzora;
 jur slavic propiva, sunce se približe,
 ružica odsiva, mrak i tmu da stiže.
 Isteci, danice, pogledaj s prodzora,
 obasjaj me lice, jurve je dan, dzora;
 jur plove niz more pojući serena,
 strilja se iz gore jeljenak Dijana.
 Isteci, danice, pogledaj s prodzora,
 obasjaj me lice, jurve je dan, dzora;

jur hrti tiraju košute po lugu,
vile se zbiraju uz tanac k jezerju.
Isteci, danice, pogledaj na mene,
gdi život i srce kroz tebe me vene;
jer kako cvit biti ne može, što ne cti,
takoj ja živiti bez tvoje milosti.

[Br. 731]

[Me srce odoliti ne more gorki plač]

Me srce odoliti ne more gorki plač,
ni muke pritrpit, pokli bih ranjen tač;
er ljubav neverna tač cvili život moj,
jak zmija čemerna kad pusti nalip svoj.
Zatoj cić žalosti puštaću taki glas
da svakoj mladosti protre put i vlas,
ter tužne sej pjesni proklinju za žalos
ke čine da bijesni život moj i mlados.
A uzrok tomuj jes ka život moj skrati
i koja hudu čes na mene obrati,
i zasveda veće ne scijeni život moj,
nu mi još nameće žalosti, nepokoj.
Koj služih vik sužno, a na me sad mrzi
i srce me tužno izdire iz prsi;
er koji je vik sužan nî toli ucviljen
kako ja pritužan nesrjećom nadiljen.
Sad neka cić moje žalosti svak trne,
i neka tko poje u plač se obrne;
i pokli tač bolim u tuzi dan i noć,
nesrjeću sad molim i zovem na pomoć:
neka me naputi na tužne sej pjesni,
ter da svak očuti me gorke boljezni;
neka pamet moja ukaže naredno
trude bez pokoja ke patim zajedno,
s nesrjećom jak poraz ki slide mu mlados,
stinući kako mraz, kopneći za žalos;
er veće ja moga ne želju viditi,
nikako dragoga nadalek sliditi.
Ne želim pokoja, pomoći ni svjeta,
neg protiv svakoja da mi su od svijeta;
zač ljubav i nje čes na toj me dovodi
da muku i boles smrt prijeka slobodi.
Er veće ne želim da čujem sladak glas -
svak me čuj što velim - neg da sam tužan vas.

[Br. 732]

[Jelu mi jur prave od duba najvišu]

Jelu mi jur prave od duba najvišu,
od rajске dubrave nje slave ne lipšu.
Jelu ćeš najprvo izdalek zamirit,
svih luzih toj drvo jur više neć vidit;
ke listak znobiti mraz neće studeni,
nu zimi i liti nje listak zeleni.
Sve dubje zaučne s jeseni opadat,
a jeli tad počne nov cvitak procvatat.
Pod jelom, kažuju, ljubko je počinut,
onim ki putuju trudačnim odahnut.
Pod jelom još prave lijep hladak da dahti,
razlike tuj trave s ružicom uscafti.
Trgovci toj znaju, kad pođe [s] suncem dan
svi lako jahaju pod jelom našad stan,
er nađu vodice okolo tuj blizu,
a pod njom travice i konji što grizu.
Tuj oni s trgome do svita počihnu
ne misleć drugome, nu svoj trud odahnu.
Ptičice još drobne, pod nebom razlike
međ sobom, poznobne od svoje prilike,
na jeli zeleni svu zimu stanuju,
počanši s jeseni u pjesneh dan traju.
Svakojzi naravi miran bi dubak taj,
a mene t' zatravi, da sve dni imam vaj.

[Br. 733]

[Nesrječan velmi bi oni dan za mene]

Nesrječan velmi bi oni dan za mene
kad poznah u sebi sve želje ljuvene.
Bolje bi onadaj zadavlju da se živ,
ter patil sada, vaj, ne bih ja tolik gniv.
Bolje bi mu dušu da budu ja zgubil
negoli da tužu pateći ljuven stril.
Bolje bi od nebes stril da mi zada smrt
negli znat ovu čas ka me će želna strt.
Bolje bi da me lav razdere kako zvir
negoli da ljubav daje mi sve nemir.
Bolje bi da sam vas od zemlje u prahu
negoli svaki čas da trnu u strahu.
Bolje bi na meni da su sve boljezni

negoli plameni od gorke ljuvezni.
Bolje bi svaki red učinit od mene
negli znat ovuj zled od želje ljuvene.
Jer veli svak ovoj: "Bolje bi izdahnut
neg imat nepokoj po vas vik i sahnut,"
kakono svaki čas nevoljno jur meni
vene sve život vas u želji ljuveni.
Bolje bi smrt priku da budu ja združil,
negoli uviku patiti ljuven stril.
Bolje bi svaka zled da meni bude doć
neg da me tvoj pogled čini mrit dan i noć.
Bolje bi gorke sud učinit od mene
neg patit ovi trud od želje ljuvene.
Pokoli svu mlados odlučih da služu,
pravo bi da rados kugodi sadružu;
hotin'je nu toj ni koj jesam na službi
negoli, sve me dni plačući u tužbi,
radosti ni mal čas ne da mi uživat,
a veli: "Život vas sa mnom ćeš pribivat."
A vidu neboga da sve me vara toj,
a veće ne vim ja ni pustit službe njoj;
negoli usila vjerovat meni jes,
zač me je smamila kro[z] slavni nje ures.
A zatoj od službe svak život izbavi
i hude još družbe od ove ljubavi.

[Br. 734]

[Funjestra tva meni zadava velik jad]

Funjestra tva meni zadava velik jad,
moj cvite rumeni, vidim te na noć kad,
i vazda uzdahnu, hteći tvoj bit uprav,
jak cvitak usahnu, želeći tvu ljubav.
Oh, koje radosti prijat bih oni hip,
kad o[d] tve mladosti združil bih ures lip,
rumeni cvite moj; nu htje lipos tvoja
životu nepokoj mom da je bez broja.
Ako ć me kadgod činit me da sam tvoj,
ka[d] ti se prigodi, biserni vinče moj.

Akrostih *Fiora*.

[Br. 735]

[Nesrječnu mu tužbu slišite, ljuveni]

Nesrječnu mu tužbu slišite, ljuveni,
di je plač za službu u platu dat meni.
Nesrječni oni hip mâ misal kad stvori
zaslužiti obraz lip tvoj ki me sad mori.
Nesrječni stupaj moj kad počoh da vidim
prislavni ures tvoj, ki rekoh da slidim.
Nesrječne me pjesni ke rekoh prid tvoj dvor
cječ tvoje ljuvezni za da[t] ti razgovor.
Nesrječni moj pogled kroz koji me srce
skopni sve kako led i zblijedi još lice.
Nesrječne me usti najprvo kad rekoh:
srjeća mi dopusti gospođu da stekoh.
Nesrječno služen'je dosada ke stvorih,
i tužno cviljen'je na službi ke dvorih.
Nesrječna bi mlados mâ virna na službi,
jere plač i žalos obujmih u družbi.
Nesrječno odlučih me srce tebi ja,
jer život izgubih ter ne imam pokoja.
Budi volja tvoja, odkle ti takoj hoć
da sam bez pokoja cić tebe dan i noć.

[Br. 736]

[Dovodi na milos cviljen'je ljuveno]

Dovodi na milos cviljen'je ljuveno
paklenu usilos i srce kameno,
i zvijeri sve gorske, ohole i ljute,
i ribe još morske ljuven plam da ćute;
a ova od gospoj kojojzi ja služu
ne haje za trud moj, ni željno što tužu.
Zato je paklene natiskla silosti,
pokoli vrh mene ne ima milosti.

[Br. 737]

[Mož li već, vilo mâ, odoliti srcem toj]

Mož li već, vilo mâ, odoliti srcem toj,
videći očima di vene život moj?
a sve toj za ures prislavne ljeposti,
pri kojoj sve možeš ljuvene krjeposti.
Rad togaj da znaš toj er ću ja umrijeti,
ako me ures tvoj ne bude pozrjeti;
ar me će [s] životom boljezan razdilit,
ako me lipotom ne budeš pomilit.

Akrostih *Mara*.

[Br. 738]
[Meni je bolje, znaj, život oć na službi]

Meni je bolje, znaj, život oć na službi
neg patit sve dni vaj, želeći tvôj družbi.
Ali znam zašto toj, mâ vilo, sve tvoriš:
jer trudan život moj hoć željom da moriš.
Razderi svršeno me tužno srce sad,
da veće ljuveno ne patim tolik jad;
ako li, jaoh, služim, kruno, tebi verno,
ne čin' već da tužim u željah čemerno.

Akrostih *Mara*.

[Br. 739]
[Tvrđi bih kamena, da mogoh odoliti]

Tvrđi bih kamena, da mogoh odoliti
da lice suzama ne budem sve polit.
Tvrđi sam mramora, ne imam ljuvezni,
jakino od mora val kada uzbijesni,
misleći nevolju od moje mladosti,
za ku se sve bolju, jer ne imam radosti;
ter molbom ja molju da me svak žaluje,
ako mi nevolju i moj plač vjeruje.
Jer ini razgovor ne ćutim koli smrt,
ku služim i zovem, jeda me bude str.

Još višnja nebesa moj plač da iskuse,
jer do njih doseza uzdah moj i suze.

[Br. 740]

[Oh, moji uzdasi srce ti ranili]

Oh, moji uzdasi srce ti ranili,
ter ti se svi vlasi od jada savili!
Plačite svi luzi i mramor pritvrđi,
er mojojzi tuzi taj vila pogrdi.

[Br. 741]

[Ovo sam zapantil da vazda uteče]

Ovo sam zapantil da vazda uteče
od mene njeka vil, vidiv me daleče,
a ne znam nijednu zled za ku bi pravo bil'
da skriva svoj pogled, ni da ['e] ovo satvoril'.
Tim uzrok rad bih znat zač ličce rumeno
za rados pozirat ne da mi ljuveno.
Brže zna, kad pozre nje lipos na mene,
oni čas da uzmre mâ mlados i vene;
jer neće da steče jur sebi prikori,
ni pak tko da reče: "Ono ga vil mori!"
Ako je uzrok toj ter skriva svoj obraz,
ne kteći život moj da pati gork poraz,
zašto ne izvida ranice ljuveno
odavna [ke] mi da nje lipos skroveno?
Zašto se ne smili na mene čas jedan,
videći gdi cvili mâ mlados svaki dan?
Zač ljubav ne tvori neg misli ljuveno
da mene umori jedan dan svršeno?
Ne bivši krivine satvoril nikada,
mâ mlados da zgine, gospođe, ka s' rada,
ozri se na dušu, što hoće viđ razlog,
ter ne čin' da tužu sve dni me ja nebog.
Ako li so odlukom svakako mene strt,
zapoviđ môm rukom da sebi ja dam smrt;
to li neć, cvite moj, krudela bit toli,
učini sluga tvoj da ti se umoli.

[Br. 742]

[Nut lipo koli gre, nut slatko što gleda!]

Nut lipo koli gre, nut slatko što gleda!
tko za njom da ne mre, tko srce njoj ne da?
Hoće li suzice prid Boga moje doć
ke ronim niz lice krozi te dan i noć?

[Br. 743]

[Uz nike jur dvori sunačcem idući]

Uz nike jur dvori sunačcem idući,
gorko t' mi odzgori toj sunce privrući;
u vrijeme dragoga zač biše prolitja,
kad poljem svakoga uscafti jur cvitja.
Podniknuv ter idih cić sunca svitlosti,
prid sobom ja vidih sjen vile liposti,
kojoj se začudih, ne smjeh proć ni kroćit,
zać mi se vidi grih lipu stvar potlaćit.
Ma nu stah da vidim, uzbiv se nazada,
neka se slobodim, ovuj sjen tko vlada.
Nu rekoh srdaćcem, odvrhši svu tužbu:
jeda je [s] sunaćcem ka vila u družbu?
Ter ovo sad kaže meni sve zlamen'je,
prisivjetlje i draže ner drago kamen'je;
jer birek, vim, hoće da jošte proslavi
nje ime slovuće u pjesan ter stavi.
U meni toj scinju, ter pozrih sunaćcu,
od ruci učinju vrh oći sjenaćcu
i vidih protiva na prozor gdi nika
diklica počiva na suncu cić dika,
razvrhši kosice niz bil vrat na prami.
Tuj mene nje lice i lipos zamami.
Vidiv me uteće, pruži se jak zmija
ter nješto, mnjeh, reće, posli se nasmija;
jer birek viđaše i ona što gledam
ondi ja, ter znaše od sjeni da predam.
Tere sta opravno, jakino od luga
kad sađe u ravno košuta bez druga,
ćezaje od smrti, da ju gdi slidnici
i brzi još hrti ne vide s lovnici.
Tać ovaj ugledav jere ju vidih ja,
veće tuj i ne stav oni ćas pođe tja.
Istom ljuveni glas začuh nje tere smih,

u komu rajsku slas srdačcem oćutih;
nu kom je ne uzrih, ni nje sjen prida mnom,
vas za njom tuj zamrih jak cvitak prid slanom.
I tuj se zatekoh a počeh tužiti,
srdačcem njoj recoh: "Tebi ću služiti,
tebe ću gospođu za moju praviti

.....

"Stihovi 37-39 u Kanconjeru Nikše Ranjine dodani su uz rub, a bio je još 1 stih (40.ti), ali je pri uvezivanju odrezan, tako da se vide samo vrši od nekih slova, a pred st. 37 ima nejasan broj '3', nego se ne vidi kamo upućuje." (M. Rešetar)

[Br. 744]
[Zorom sam ranila na glas od slavica]

Zorom [sam] ranila na glas od slavica
ter poljem zbirala razlika cvitjica;
a sad ranim zorom kada pane rosa
ter tužna grem gorom i naga i bosa.
Ostani zbogome, imaj me na pamet,
na putu ovome čim budu prič opet.

[Br. 745]
[S brjemenom sunačce zahodi za goru]

S brjemenom sunačce zahodi za goru,
s brjemenom i vitar utiša u moru:
brijeme ti je i meni satvorit tvu milos,
jer me je dovela do smrti tva lipos.
S brjemenom ptičice pod nebi lijetaju,
s brjemenom ptičice i ljudi hitaju:
brijeme ti je i meni satvorit tvu milos,
er me je dovela do smrti tva lipos.
S brjemenom ptičice moćno lijepo poju,
s brjemenom ptičice izgube riječ svoju:
brijeme ti je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.
S brjemenom človika obujme žalosti,
s brjemenom i človik nađe se u radosti:

brijeme ti je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.
S brjemenom ružica i džiljak rumeni,
s brjemenom ružica i džiljak poveni:
brijeme ti je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.

[Br. 746]

[V. br. 228.]

[Br. 747]

[V. br. 182, 1-2.]

[Br. 748]

[Ajme, što ovo bi, koja li nesreća]

Ajme, što ovo bi, koja li nesreća,
koja prije ne bi, ni će bit dovika!
Ajme, nesrjeće zla, ajme nemilosti,
što s' toli nemila mojojzi mladosti?
Nitko se ne čudi ako sam nesrjećan, -
toj mi Bog odsudi na moj rođeni dan.
Nesrjeće prihuda, da li me uhili,
da li me odsvuda žalosti okrili?
Vaj, mene da li hoć dovika sliditi,
cječ tebe dan i noć da budem cviliti?
Nesrjeće prokleta, da li ti hoćeš tač
da mene susrijeta odsvuda gorki plač?
Cviliću ljuveno i tužit do smrti,
pokli me svršeno hoć u prah satrti.
Nesrjeće nemila, da li s' ti vas tvoj gniv
na mene spravila, da nisam veće živ?
Još kad me umoriš i kad mi tamni grob
pod zemljom otvoriš, još ću bit tebi rob.

[Br. 749]

[V. br. 291.]

[Br. 750]

[Neharna gospoje, znaš kad mi stavljaše]

Neharna gospoje, znaš kad mi stavljaše
desnicu vrh moje ke riječi pravljaše? -
"Neću te ostaviti, Bog da mi svjedoči,
nek te ću ljubiti kakono me oči."

[Br. 751]

[Plači svak i cvili, molim vas Boga dil]

Plači svak i cvili, molim vas Boga dil,
pokli se ne smili na mene ovaj vil.
Plači svak čemerno i gork uzdah podri,
služen'je me verno kad vila ne pozri.
Plači svak gdi vene tužna mlados moja,
jer na me spomene ne ima gospoja.
Plaćite kamen'je i mramor pritvrđi,
kad moje služen'je ovaj vil pogrdi.
Plaćite ptičice i dubje i luzi,
jer moje očice sve plaču u tuzi.
Plaćite sve zviru gorske mi na pomoć,
jer mene plač tiri povazdan i svu noć.
Plaćite još sada svi ljudi za žalos,
jere se raspada od plača mâ mlados.
Plači još i cvili tužna mlados moja,
pokli se ne smili na mene gospoja.
Plači još vas narav, plači sve stvoren'je,
pokoli za ljubav ne prija smiljen'je.

[Br. 752]

[Nevjerni družo moj, neka te uprošu]

Nevjerni družo moj, neka te uprošu:
pravo li bi ovoj da za te podnošu,
za moju svu službu ku za te satvorih,
do smrti da tužu, ka me će umorit?

[Br. 753]

[Dražo si ti meni neg dragi kamenak]

Dražo si ti meni neg dragi kamenak,
cječ koje ljuveni ždeže me plamenak;
tebi se veselju jak rosi travica,
tvrđe te ja želju nek sunce rozica.

[Br. 754]

Hvala od vile izvrsne.

Bože, ka namira namiri ovuj vil?
Čudna t' me čes tira, Bogu se mnim u kril;
mni mi se nî druga pod nebi rođena
kojoj bih bil sluga sva moja brimena.
Ovo je ka krunu gizdavih nosi vil,
liposti sve punu, ljuvena srcu stril.
Ovo je ke lipos slovi jak Elene,
s kojom je taj kripos, život moj kom vene.
Tko ne bi ovuj vil služio dovika,
da bi ga u svoj kril primila nje dika?
Nahodi svu rados uhiljen š njom človik,
čudna je nje kripos, svaki je srcu lik.
Pokoj je i mir vas anđelska taj vila,
s kojom je moć i vlas, er bi svit dobila;
er bi svit smamila nje lipos i ures,
toliko jes mila, toliko draga jes.
Povik bih služil njoj, gizdavoju gospoju
ka srce i duh moj ljuveno opoji.
Mni mi se od luga rajskoga taj vila,
er [s] srca nî tuga ku ne bi odnila.
Ali je od višnje Dijane plemena,
ter svitlo ličce nje iz ličca ranjena?

[Br. 755]

Obraća besjedu k njoj.

Jeda kad budeš htjet, krunice gizdava,
ovi trud moj vidjet, koji mi smrt dava,
tere se ti smiliš za tvoju dobrotu
i momu podiliš pokoja životu?
Vaskolik ovi svit ne scinim, vilo, ja
neg ličca tvoga cvit u komu sunce sja.
Iman'ja i zlata ne želim steć uvik,
moja bi bil' plata bolesnu srcu lik;
tadaj bi sa mnom bil' iman'je i slava,
kad bi me ti ljubil', krunice gizdava.
Ino mi ne lipše u momu životu,
neg me jad usiše za tvoju lipotu;
er mi se useli u srcu mom rana -
tvoj ures veseli, mâ vilo izbrana,
dobroda poziram rumeno ličce tve,
ter na čas umiram, želeći brime sve;
dobroda govorim sa krunom od vila
i obraz tvoj dvorim, da bi me shranila.
Vele je meni toj, moj cvite jedini,
da gledam ures tvoj, vele duh moj scini.
Ma bih htih da poznam tvu ljubav, krunice,
neka t' se svasma dam služiti tve lice;
er moju ljuvezan tko bi ju zgovoril?
pribivaš noć i dan u srcu momu, vil!
Tako mi Višnji daj na milos k njemu prič,
čas i hip patim vaj liposti tvoje cić.
Ino ti neću rit, krunice gizdava:
život moj na saj svit tebi se pridava.

[Br. 756]

[Dvoreći njeku vil jur mi se dotuži]

Dvoreći njeku vil jur mi se dotuži,
mnih prići u nje kril, htih da me sadruži:
dvorniji kad bih bil, služeći vili toj,
ranil' bi svojom stril gorčije život moj.
Odlučih neki dan poč služiti gorsku vil,
jeda bih tuj poznat i primljen u nje bil.
Pridoh lug u zelen iskati ovuj vil,

eto lip mlad jelen priteče u moj kril.
"Hod' ta, - rih - jelinak, ja za te ne prašam;
nî moj kril pelinak, da vas ja napasam.
Ja pitam gorsku vil ka s vami pribiva,
s kom, prave, zora bil' i sunce isiva."
Zapješe još taj čas dva slavja iz luga,
klikoše u glas vas onaj tuj dva druga.
Rih: "Nî mi kad slišat, er vašu ištem vil;
gdi opći htíl bih znat, da bih joj sluga bil."
Obidoh taj lug vas ištući ovuj vil,
vapijah hip i čas: "Kamo se s', vilo, dil?"
Nigdir ju ne pozrih, nigdir je ne bi čut:
"Jeda je ovoj - rih - u družbi od košut?"
Po[d] dubkom u sjencu tuj trudan počeh cknit:
"Protiva studencu - rih - žedna doće pit."
Kada je jur ne bi: "Vaj, - rekoh - Bože moj,
jeda je na nebi ka ina družba njoj?
Ja gorske vile rad ostavih lipu vil,
ter velmi tužna sad obiju rani stril!"
Nu grozno ucviljen tuj zaspah pod borkom,
o[d] dražih odiljen žalosti prigorkom.
Ugledah eto vil s krilami od zlata,
sletjela da bi bil' od anđel iz jata;
ljepšega pozora neg svitlo sunačce,
er bi od mramora stopila srdačce.
"Što s' - reče - nagal tač, što hoćeš od mene?
mori te, vidim, plač i želje ljuvene."

Putan:

Milosti tvoje rad, anđelska krunice,
sliši me, molim sad prisvitlo tve lice.
Služih ja, gospoje, privirno njekoju vil,
da bi me u moje pomilit tuge htíl'.
Ne hoti onaj vil me službe da vidi,
kako bi razlog htíl prav človik ki slidi.
Rekoh sad poč služít u tvoje milosti,
da bi mi ne tužit ljuvenom gorkosti;
tako me ć, gospoje, primiti na službu,
da brime sve moje u tvu bih bil družbu.

Gorska vil:

Višnja je oblas toj moć služit gorsku vil,
moć steći ures moj i priti u moj kril.
Ne išti na saj svit od mene ljubavi,
na nebi moj se cvit uživa u slavi.
Pođ' sada ter služi koju si počel vil,
jeda te sadruži i primi u svoj kril.
Znaš zakon vile te, ne htij joj sakrivot,
neće ti srce tve uzaman ognivot.
Er prave, dobre vil nemilos nî takaj
da ti će svojom stril dat vični trud i vaj.
Veselo služi njoj, kajat se nećeš, znaj,
er te će u kril svoj primiti vila taj.

Putan:

Velika gospođe, a bi li ona ht'il'
plač mene da ođe od ljute srca stril?
Tužil sam pri[d] tom vil srčanom bolesti,
jeda bi ona ht'il' me tuge odnesti:
nikada onaj vil ne hti se umolit,
da mi je hudom stril od srca ne bolit.
Suzama nju molim da bi se kad smilil',
ma hoće da bolim vas život od nje stril.
Tako sam u tugah koje ti ne vim reć
i hudih još mukah, er me ti primit neć.

Gorska vil:

I ti si nagal prem, strpi se nje ki dan,
ja s tobom zač ja grem, biti će način dan;
ja ću vil tuj ganut neka te pomili,
da veće taj plač ljut tve srce ne cvili.
Tvoja je dobrota za ku se pristoji
da te vil ljepota tve želje napoji.
Dobroj se volji daj, dobra ti hoće vil,
pod moju vlas je, znaj, uzrasla u moj kril.
S neba je, scijeni se, take je naravi,
blaženi taj ki se nje družbe dobavi.
Nisi ju poznal još koje je kriposti,
ni toli brzo mož steći nje liposti.
U službi napriduj, neka t' se plata da,
a žalos ohaj tuj i suze tej sada.

Putan:

Danu ti, gospoje, pridaj me toj vili,
jeda me u moje kad tuge pomili;
a ja ću za tuj vil ne branit života
kojoj sam sluga bil, - zna tvoja dobrota.

[Br. 757]

[Eto me s' vik dana u svemu iskusil']

Eto me s' vik dana u svemu iskusil',
mâ vilo izbrana, - uzmakni luk i stril;
ne htij me odsela cviljati tač hudo,
mâ kruno vesela, mâ draga razbludo.
Želiti dragu stvar nije veći na svit trud,
ni pokoj nikadar, ni rados ni odkud.
Sama znaš pri[d] tobom er pamet zabudem,
ter voljan sam sobom, krunice, ne budem;
nu ćutim njeki raj, jak da bih snil u san,
ma patim trud i vaj, er mi nî u vlas dan.
Da bih u nj prišal kad, tadaj bih blažen bil,
tadaj bih velmi rad odahnul na tvoj kril.
Skup je tvoj velmi duh virnomu ne dat raj
ki svaki tvoj posluh u čas sam stvoril taj.
Da bih ga imal dil, tebi bi cio bil,
a ti bi milos, vil, za ljubav tuj dobil'.
Na drugi oni svijet i ja ću steći vlas,
od mene hoću t' rijet biti će dar i čas;
biti će krunica od cvitja razlika,
er meni tva lica ne brani tva dika.
Da bi me ljuveno primila u tvoj kril,
slavu bi svršeno na nebi stekla, vil.
Sužna bi odkupil', da bi me pomilil'
da ranjen tvojom stril odahnem na tvoj kril;
er imaš na saj svijet od raja vlas i moć,
liposti tvoje cvijet želi se dan i noć.
Toga cić, gospoje, sluga se moli tvoj,
milosti rad tvoje viđ suze i trud moj.
Ako li je da ranjen u mukah skopnim prem,
na smrt sam pripravljen, za tobom, vilo, mrem;
ako li je, krunice, truda hnu dat pokoj,
dobav' mi tve lice i gizdav ures tvoj;

a pak će obima, gospođe, višnji dah,
oblasti ku ima, dat rados po vik dug.
Smiljenu človiku vrh neba vlas ti je dat'
da može poviku gdi hoće s dražijem stât.
Tuj će se obilno sve želje ispunit,
tuj će se zamirno drug vjeran okrunit.
Nu tvoja ljuvezan, da bi ti, vilo, htil',
sad bi mi rajski dan na ovi svit stvoril'.
Zatoj te ja molim, moj cvite rumeni,
želeći toj bolim, smili se ti meni
po ljubav ku želim: taka je bolizan,
ter drugda ja ne mnim da ću prit niki dan,
izličit od koje likar me ne more,
liposti van tvoje, zeleni moj bore.

[Br. 758]

[Nika me porazi, rad nike umiru]

Nika me porazi, rad nike umiru,
cječ nike uzdasi život moj zatiru.
Jadovnu gorkom stril ljubav da zadosti
kroz niku slavnu vil râna môj mladosti.
Kroz niku skončaje gorka me ljuvezan,
nika mi zadaje trud, plač i boljezan.
Ajme, ako nika ne da mi pokoja,
u mukah dovika bit će mlados moja.

Akrostih *Nika*.

[Br. 759]

[Da t' mogu izreći što ćuti srdačce]

Da t' mogu izreći što ćuti srdačce
cić tvoje ljubavi, gizdava mâ vilo,
činil bih tve ličce umiti pribilo
suzami, uzdahom, prisvitlo sunačce!
Nu moći ne ima u meni srdačce,
kada gdi uzgledam ličce tve pribilo;
cić togaj vapijem pomoć tvu, sunačce,
jadove da meni budeš ti izvidat,

koji mi skončaju život moj i mlados.
Krostoј čin' da budu od njih sad lik imat,
nekano umjesto skončan'ja nu rados
krozi te ja primim ter uzmem uživat.

[Br. 760]
[Srce me kroz ljubav toli bi jadovno]

Srce me kroz ljubav toli bi jadovno
da mnokrat puknuti od jada je htjelo,
najliše kad ljubav priđaše u bijelo
u liče nu tvoje jak ruža rumeno.
Dušica otit hteć od mene smiljeno
tuj prijede na oči me, tuj na usti smilo;
tuj jedan i drugi iskaše, mâ vilo,
da bitje u prsi stave tve ljuveno.
Nu ih ja uzdržah, da, kad se sunačce
iz usti smihom tvih ukaza veselim,
onča[s] se moja moć sva svasma udavi;
jer duša dušicu a srce srdačce
oćuti da kruto izgrli sve sasvim,
da ljubav vrhu svijeh pristol'je postavi.

[Br. 761]
[Tko žudi ovdi od vas ljuvenu nu krjepos]

Tko žudi ovdi od vas ljuvenu nu krjepos,
razum ter počten'je prislavno od sviti,
anđela priliku smiljena viditi,
milosti sve rajske izvrsnu ter rados:
pozri sad ov moje gizdave vil ljepos,
kojom je uz množna sva bitja naditi,
svitlostju sve zvizde od nebi dobiti,
ter moćju nje vazet Kupidu svu jakos.
Ona je počten'jem gospođa Dijani,
razumom Paladi, Veneri lipotom,
cvitak je od ružice od svita izbrani;
sunačce svitlosti nadhodi, a potom
cafti u liče nje taj džiljak rumeni,
svakoga da svojom užije ljepotom.

[Br. 762]

[Ohola koja greš nada sve mladosti]

Ohola koja greš nada sve mladosti
kroz slavnu tvoju čes izvrsne liposti,
pokli tej liposti skončan'ja budu doć,
kajan'je i žalosti priti će po svu moć.
Gorcijemi suzami grozno ćeš cviliti
nemilos ku meni budeš satvoriti;
još stogaj dobro znam da ćeš proklinati
ljeposti koji dan mogla si uživati.
Togaj cić tva mladost dokli ima kriposti,
uživaj tvu lipos svakoje radosti,
tvojemu ter služi ljubavi ne brani
cić tebe ki suzi, moj cvijete izbrani.
Tve srce prikruće priklonit ne krati,
jer vrijeme minuto nigdar se ne vrati.

[Br. 763]

[Prislavni jes' li ti prstenak ki s' me vil]

Prislavni jes' li ti prstenak ki s' me vil
ures ti ruci bil, kima me zavezal'?
A dobro da s' od nje ti ures prije imal,
dar taki umrljem dopušten nis' vidil.
Promisli jesi li priblažen sve dni bil,
vazda er s' gospođe sva bitja ti tical;
tuj blažen da sam sad, tebe sam cić poznal,
er taki nigdar dar na svit sam prije smil.
Prsti me goruće obujmi ti sada,
ter poći od mene ufan'je zgubi te,
dokli prah se stvori me tijelo od jada.
Zač vječan biti ja mislim nu krozi te,
ere se meni mni da nitko nikadar
na svijeti imal je prislavan taki dar.

[Br. 764]

[Prstenče, ki si bil u vrijeme minuto]

Prstenče, ki si bil u vrijeme minuto
u milos mo'e vil na ruci gizdavi,
sa mnome ti veće sad nijesi u slavi,

krostoј ter obadva cvilimo mi zato.
Sad bitje od svita prihodi tač ljuto,
da čas si u milos, ončas ne u ljubavi.
Krostoј se ne boli, ere se toј pravi:
da dobro od svita nije vječno ni kruto.
Led si bil studeni u vile ter svitlos,
nu sada ognjen plam moјojzi tamnosti,
er s' mjesto prominil, prominil si i rados.
Nu stâti sad sa mnom ne primaj žalosti,
ni haj se da imaš od družijeh već milos;
zač bitja obćena u većoj su kriposti.

[Br. 765]
[Jadovne bolesti i uzdasi gorući]

Jadovne bolesti i uzdasi gorući,
gospođi pođ'te vi ka me drži sužna,
tere ju molite, grozno vi plačući,
srce me od jada da izvida pritužna.
Nu to li umolit na toј se ne hteći
ner mene umorit odlučivši mučna,
nje ruci srce me vrzite smiljeno,
er smrt je blažena umrijeti počteno.

[Br. 766]
[Ohola koja greš tvoјojzi liposti]

Ohola koja greš tvoјojzi liposti,
promisli ere dan stvara se tamna noć.
Nu zimi ako su velike tamnosti,
svjetlosti prihodi opet na lito môt;
nu studen pogubi sva cvitja od radosti,
opet s primalitjem njim [ti] će rados doć:
to li se jur tvoja pogubi nu ljepos,
vratit se nigdare moć neće u krjepos.

[Br. 767]
[Gizdave mladosti ke ljubav slidite]

Gizdave mladosti ke ljubav slidite,
od nje sve radosti po sve dni bižite,
inako bolesti ter plači jadovni
u vašoj kriposti bit vam će po sve dni.
Cić togaj nu dike parjajte i blažen'ja,
ljubavi sve slike ter nje jur ufan'ja;
zač za čas ki imate kogodir vesel'je,
svakdan pak primete neizmirno dresel'je.

[Br. 768]
[Pirna drama.]

Interlocutori:

Pallas, Juno, Apollo, Venus, Cupido, Amante, Amata et Jupiter.

Pallas a Junone:

Višnji bog od nebi u vječnoj radosti
daj mir nu sad tebi u svemu zadosti,
i ktomu još molju da pustit nam bude,
ako mu je u volju, mir i goj odsvude,
shraniti još ove počtenoj ljubavi,
svrh svega da slove njih satvor gizdavi;
zle misli odnimit od njih on da bude,
moljen'ja njih primit po sve dni odsvude.
Ti mnogo dobro znaš, i nije ti skroveno,
vladaocem dati vlas ima se svršeno.
Službenoj mladosti, gospođe prikrasna,
ima'u se milosti učinit sve svasma.
Videći da ljubav, s razumom istina
meu dvjema pribiva'u nada sve počtena,
kroz ke sam ja primil' služen'ja zadosti
ka mi su učinil' svojomzi mladosti,
mislil' sam zatoj, dim, da je jur razložno
učinit dobro njim svakoje i podobno,
nekano svakojim ki razum moj slide
u svemu pokoj im dohodi i pride,
neka se ne kaju od moga sliden'ja,
a platu da imaju svojega služen'ja;
svrh togaj da tvojoj izvrsnoj svitlosti
služen'ja nu zatoj učine zadosti,
jere je tvoja moć u dobru dovijeka
sadružiti, ako hoć, životu človjeka.
Krostoj te sad molim, sestro mâ pridraga,

nada sve i milim gospođe priblaga,
satvorit združen'je meu ovim ti budi
i moje željen'je ispuni sve odsvudi;
er slike ne imaju u svemu mjestu ovom,
tebi se pridaju, gospođe, svi sobom.
Slavu ćeš dobiti po vijeke vijekomam
nigdar ju zgubiti, toj dobro ja poznam.

Resposta de Juno a Pallas:

Toj tebi potvrdit objetom nu vječnim,
u ljubav sadružiti i tjezijeh razumim,
da vrijeme nijedno njih bude razdiljat
ner vas vijek zajedno u miru pribivat;
i porod još tomu da budu imati,
životu u svomu radosti uživati,
i dobra svakoja višnjega ufaje,
vječnoga pokoja na svrhu imaje.
Nu togaj cić [pođi] Veneri prislavnoj
Ljubavi gospođi, neka ona speru toj.

Resposta de Pallas a Junon:

Naći ju poč hoću, i toj se ufaju
Ljubavi gospođu na volju bit moju,
zač meni vazda je u svem pogađala,
u nju se uzdaje sve mi je dopuštala.
Nu ter po koj srjeći nađu ja nje lipos
kojgodijer u smeći, sa svu moć i kripos
hoću ju moliti, - mladosti gizdavi
toj bude stvoriti cić moje ljubavi.

Parlasi Pallas da Junone et, camminato un poco, fermasi parlando a si stessa appresso:

Svrh svega misleći,
mojoj pameti steći, kroz činjen'je
ne imaju svasma ufan'je: er može bit
družba se taj razlučit nu po koj srjeći
kroz ljubav nu budu. U smeći nu ako života
razluči se njih lipota, ako još ktomu
pokojne životu svomu ne imaju moći?
Krostoju ću ja sad poći prî toga vidit
Apola nu razum iskusit i bez griješen'ja,
priklonit mu mâ moljen'ja prav odgovor
da primi za moj ovi stvor; kroz njega viru
da otidem nu ja u miru prislavnoj Veneri,
neka ona toj satvori, pravojzi ljubavi
njih ljepos sastavi. Zatoj ću sada poć,
er takoj stvorivši sagriješit neću moć.

Pallas fizza sacrificio consueto ad Apollo; ingenocchiata parla appresso:

Vele priklonito i[z] srca molimo,
Apolo, mi zato tebe sad smiljeno
odgovor da budeš meni vjerni izustit,
u dobru hoć li čes sej drage sadružit,
i jošte na nebi je li toj slučeno,
molim se ja tebi, rec' mi je l' svršeno,
jeda gorka srjeća more li ih uhilit
ter smrtna nu smeća ukratko ucvilit.

Resposta da Apollo a Pallas ingenocchiata:

Conjunctis tamen sacris te praeside thedis
protinus aeternus inde sequetur honos.
Združen'je toj slično ter bitje počteno
i dobro sve vično njim je dopušteno.

Intesa risposta, Pallas trova Venus com parole appresso:

Na svijet mladosti blažena; ke, oj, Ljubav,
sina tvojega, nu uprav i njega strile

nad sve slide kroz vile, zdravje i mir tebi
višnji bog sam s nebi dopustit da bude.
U dobru svem odsvude budući slišal',
velmi dobro razmišljaj' tve, oj, vjernosti,
na svijet ke da'u žalosti semuj živjen'ju,
misleći o momu htjen'ju darov dostojnu,
vjernu sluzi podobnu učinit zadosti,
pod mojom ki je oblasti; ter za toj stvorit
s Junom sam ht'il' govorit cić togaj činjen'ja.
Sva svoja možen'ja meni je prikazal',
ter me je k tebi poslal'. Budem ti praviti,
pomoć na toj tvu prosi, er si gorušta
zvizda od nebi svitlušta, jer ti možeš
skrušit na svit što hoćeš pravoj ljubavi.
Molim, srca sijeh postavi na svit, da toli
lipostju nisu oholi, ner zajedno pribivav
da uživat budu ljubav kroz me moljen'je.
Molim, jur daj smiljen'je; i toj ne krati,
na toj njih srca obrati nada sve i kripas,
neka njih tebe lipos u svem proslavi,
živeć krasnoj ljubavi pokoj da imaju.

Resposta de Venere a Pallas:

Veselijem nu srcem ter htjen'jem još pravijem
čuli smo sve sasvijem i mnogo dostojno
pitanje tve podobno. I toj ti hteći
stvorit, nu ovdi steći, sad mi se vidilo
Kupida moga dilo toj svasma združiti,
u moć koga 'e sve na svit, neka on satvori,
da me krostoj ne kori, ner uprav meu tijem
ljubav stvori dražijem i svojim zlatim stril
pod njegov obrati kril, davši im pokoja
sva ka im se dostoja. Togaj cić pođimo,
brzo ga nađimo. S njime ću govoriti,
da t' bude toj stvoriti, - u miru ter goju,
u svem na svit pokoju budu služeni,
pod naše vladan'je ljubavju združeni.

Venere con Pallas trovan Cupido, et Venus li parla nel modo subscripto:

Bože krilati, pod' [i] veće ne krsmaj
ter meni satvori prislavnu jednu stvar,
i na toj [nu] brzo poleti kako zmaj.
Meu dubjem tuj blizu pribiva čudni dar,
na svijeti jedna vil, ka suncu odsiva,
dostojna imati kroz liepos svaku har.
Svjetlostju sve zvizde od nebi dobiva,
meni se u družbu podoba ljepotom,
razumom ter umom ki u njoj pribiva.
Svakoga nadhodi izvrsnom dobrotom,
nu kad se još stavi u slavu nje ures,
sunačcu [svu] svjetlos vazima ljepotom.
Nu posli ovdi još gizdavi mladac jes,
razumom na sviti i slavom podoban,
i ktomu dostojan svakoju imat čes,
kroz hvalu vrijednosti sad ovdi bogom dan,
a vili ljepostju i dobrom sličan svim,
plemena izvrsna, pokoju dostojan.
Krostoј sad[a] pođi s načinom svim tvojim
toj dobro stvoriti; er nigdar nećeš moć
taku čas dobiti, toј vi ja pravo vim.
Plamenkom goručijem užeži [ti] njih môć,
neka da u ljubavi budu pribivat[i],
mirnomu pokoju kada ih budeš oć.
U tomuj činjen'ju nemoј ti krsmat[i],
nere tvoj stril sa svom moćju ter kriposti
iz luka tvojega budi njim poslat[i],
neka tijekom sve svasma učiniš zadosti.

Resposta de Cupido a Venere:

[S] zlatima strilama i s lukom napetim
poći ću nu hrlo sad ja protiv[u] tim,
tolika moć moja ere je, pravo vim,
spražiti vas sî svit da morem sve sasvim.
Nije toli nitko jak ni togaj [ja] vidim,
more se protiv mni obranit, toј vam dim:
toј se je vidilo da Jova goručim
pod ljubav plamenom stavil[a] sam moјim.
Krostoј sada, majko pridraga, hoću poć,
jada im zadavši, pod moju nu oblas
i službu privesti hoću ih pod svu moć;
i svrh njih dat hoću tebi ja svaku vlas,
da od njih ti činiš u svemu nu što hoć,
i kroz njih da imaš na svijeti vječni glas.

Cupido sen parta, e trova l' amata, e trali un stral aurato, dicendo:

Užeži goruč plam gizdavu suj vilu,
da nje najmanši pram očuti mo'u strilu.

Ferita, l' amata lamentasi infra:

Mem srcu što ćutim? vajmeh, ovoj što je,
jadovno tere tim razdiram prsi moje?
Još muke tolike odkud su meni sad,
umjesto od dike ter na me prišal jad?
Ajmeh, da li je na toj prišla mlados moja
kroz ljubav život moj da ne ima pokoja?
Ajmeh, kakva boles skončava život moj,
kroz moju trudnu čes mislim ja sada toj!
Ajmeh, moja nesrjećo, na što me s' dovela?
o trudna zla smećo, tvrdo t' me s' sad smela,
da žudim smrt ja sad mojojzi mladosti
kroz ovi žestok jad; toj li mi dopusti?
Ljubavi, nevjerom koja me ushrani,
životu mom smjernom zač me tač izrani?
Ter sade ne imam moć da tebi suprotim;
zatoj ću život oć tebe cić vas sasvim.
Jer plami gorući srce mi skončaju
i plaći mogući oći me uživaju;
dušica još moja iz tijela hoće poć.
mućenja er tvoja patit već ne ima moć.
Ter mi je usilos iskati krostoj lijek,
kroz tvu da nemilos ne bolim vas moj vijek,
pustivši sad tužbe i plaće jadovne,
ištući još družbe za mene podobne.
Febo ako muke i druge nevolje
kroz tvoje odluke imal je i volje;
i ako nije Jove uteć mogal tebi,
imenom ki slove i vlastju na nebi;
Marte još krozi te imal je ranice,
toj dobro vi znate, cić svoje diklice.
Pokle nu nijesu oni mogli se obranit,
koji su uzumnožni, ner te su htjel' hranit,
kako ću ja, ka sam na svijeti stvorena,
učinit sad da sam tve moći zbavljena?
Da odkle nije moć suproć tvôj jakosti

imati nu pomoć mojojzi mladosti,
sej moje mladosti prislavni t' davam glas,
svom moćju krjeposti svrh nje jur da imaš.
Sluga t' se nazivat i srcem služit ću,
tvom dvoru pribivat povijeke ja hoću;
imaću ufan'je kroz tvoju slavnu moć
trudno me živjen'je da će imat još pomoć,
imaće smiljen'je i druge radosti,
u svemu svršen'je ovizijeh bolosti.
Odnim'te s' od mene sve tužbe na sviti,
zač rane ljuvene odlučih trpiti;
er ljubav dobiva na svijeti svakoga,
krosto joj dariva života svak svoga.
Tijem joj se darovah u ruke sva sasvijem,
i srce prikazah [s] životom svijem mojijem:
on neka jur vlada ures moj i ljepos,
da izvida iz jada mlađahtu mu mlados.

Cupido trova l' amante e trali l' aureo stral dicendo:

Pod moju sad oblas sužan ćeš ti biti,
životu svomu vlas po sve dni zgubiti.

L' amante ferito lamentasi infra:

Ajmeh, jur ćutim prišal da sam sužan,
ajmeh, jur ćutim gorući ognjen plam
koji je skončan'je mojemu životu;
poznavam da ljubav čini jur tužan
moj život i dušu i moj najmanši pram
kroz vile gizdave andelsku lipotu,
koja je pogubje, oj, momu životu.
Ter već nu ne poznam ni što sam, ni tko li,
u momu bitju nisam živ ni mrtav, -
svrh togaj vidim se zdrav.
Ajmeh, ovdi čujem da je jur okoli
ona kroz koju život moj se boli;
krostoј ću poč sade, jeda se dostoja
viditi nje lipos koja me umori.
Ovo jur lipote ka suncu odsiva,
po koj ću skazat tužen'ja sva moja,
jeda po koj srjeći milost mi satvori

onaj ka sunce svjetlostju dobiva
da sa mnom u rados nada sve uživa
gizdavu mlados svu. Odsade dovika,
o vilo prislavna, smrti me ukloni,
ljeposti tve pokloni.
Vidiš li jer tvoja mori me prilika?
vidiš li er si ti sva moja jur dika?
Pomoć mi sade daj i tvoga smiljen'ja,
i ktomuj izmi vaj od moga živjen'ja;
ne čin' me već bolit kroz tvoju ljubav
neg ove tužice od sve me svasma izbav'!

Resposta de la amata a lo amante:

Shraniti tvu krjepos, moj vijenče gizdavi,
nada sve i ljepos hoću ja u ljubavi,
i moje sve dike na službu hoć imat,
po sve dni sve vike sa mnome pribivat;
I er tako hotil je oni bog krilati
ki vazda mislil je s tobo[m] me sastati.
Krostoje se ja sada u dar ti darivam,
neka jur iz jada život tvoj izvidam.
Za biljeg od toga ter vjere jur prave,
ufan'ja nu moga gizdave tve slave,
poljubit tve ličce hoću sad gizdavo,
pridrigo sunačce, moj ures, mâ slavo.

Benediczion de Pallas:

Blažen'ja i radosti, sve dobro odsvude
dopustit mladosti vašoj bog da bude;
u miru i goju ljubveno pribivat,
u vječnom pokoju na svrhu počivat.

Jupiter coniunga le sponsalizie com parole subsequente:

Vivite felices castique cupidinis ambo
exercete diu dulcia bella simul,

et videat tota vos ludere nocte lucerna,
donec vos faciet curva senecta graves.

Finito fazza la [mjesto lo] amante con la amata insieme un ballo.

[Br. 769]

[Ajmeh, ča htíše izreći]

Ajmeh, ča htíše izreći
gizdavo pogledan'je
na trudno odjeljen'je
moje gospoje?

Ajmeh, tuj srce moje
nje liče bilo užeže,
[s] sobom ga ter odnese
u pozrjen'je.

Ajmeh, na nje cviljen'je,
ke suze biše nu š njom,
po bijelu ličcu da svom
tač ronjahu.

Ajmeh, nu tač tecijehu
po prseh nje pribilih.
Oh, koli drago primih
toj sužen'je.

Ajmeh, čudno tužen'je,
oh, slatko poziran'je,
aj, gorko nu uzdihan'je
ko činjaše.

Ajmeh, kad mi pravljjaše:
"U miru sad ostani,
nu er bit ne mogu s vami,
bolim se kruto."

Ajmeh, sad cvilim krostu,
ajmeh, ter ondaj vidih,
ajmeh, da malo ne umrih
prid nje lipos.

Ajmeh, kada nje svitlos
od mene hoti otiti,
ter mene hti viditi
toli milo.

Ajmeh, nje liče bilo
kad k meni tuj izide,
duša mi ončas pride
na moje usti.

Ajmeh, to li dopusti
da duša na toj pride,
od mene srce da ide
vapijući.
Krostoј sada cvileći
odlučih ja umriti,
na sviti ne živiti
bez moje vile.
Ajmeh, što htje nu izreći?
Ajmeh, ličce nje moje
srdačce tuj užeže
[moje gospoje.]

[Br. 770]
[Svudi grem a sjedim, sve vapim a mučim]

Svudi grem a sjedim, sve vapim a mučim;
sve mi je a želim, hvalim se a nije čim.

[Br. 771]
[Brijeme je jur, vilo, da pozriš na milos]

Brijeme je jur, vilo, da pozriš na milos,
da pozri kad milo na mene tva lipos.
Ah, kad će na saj svijet blažen doć oni dan
da mogu tadaj rijet: stekoh tvu ljuvezan?
Brijeme je da sužna u mukah slobodiš,
ter me tač pritužna svezana ne vodiš.
Ah, jeda mene kad obasja sunačce
ter moje gorki jad ostavi srdačce?
Brijeme je da ljepos tva mene sahrani,
ka moju, jaoh, mladost i život moj rani.
Ah, zvijezde stvorene ljuvenijem na pomoć,
zač ste sad od mene odvratil' vašu moć?
Brijeme je da čuješ s jadovi uzdah moj,
ter me požaluješ ter meni daš pokoj.
Ah, kruno biserna, pridraga razbludo,
ne htij me čemerna striljati tač hudo.
Brijeme je da žalos i srca moga cvil
obradi se u rados, gospođe od svijeh vil.
Ah, kad će meni doć ljuvena onaj čas
da bi mi slatki moć naljubit tvoj ures?

Brijeme je da ljubav tva mene pomili,
ka mene nepristav nesrićna tač cvili.
Ah, mramor studeni i gorska svaka zvir
i luzi zeleni požal'te moj nemir.
Brijeme je srdačce me s tvojijem da združu,
prismijetlo sunačce, oh, željno er tužu.
Ah, moj bi ljuven cvil odnila i plač hud,
a tebi ne bi bil rad mene nijedan trud.
Ali mi s' odlučil' da vični vaj patim,
ter bi mi pokoj bil da život prikratim?
Pravije m', mnim, bi bil' da pozriš ljuvezan
neg da bi tužna ht'il' mučiti noć i dan.

[Br. 772]

[S cvitkom sam govoril, čim se je uresil]

S cvitkom sam govoril, čim se je uresil:
Oh, cvijete gizdavi, ctiš s jutra u slavi,
koji te dan rodi i koji te čas stvori.
Oh, cvijete Božji dar, da nijedna lijepa stvar
s brjemenom se stara i čuj se nevara,
s jutra kad je zora i gizda sva gora.
Kratka ti je tvoja čes, a večer povehneš;
oni ti domara, oni te postara.
Koji učiš čovika: ne trpi dovika
uživat radosti, uživat mladosti."

[Br. 773]

[Lucretia Romana]

Ljepoto svijeh gospoj, o džilju pribijeli,
tko toli ures tvoj jadovno rascvijeli,
u kom je sva dika i razum sve slave
vrhu svijeh vladika od rimske države?
Čini te nu takoj stril gorke ljubavi
oćutit nepokoj i čemer krvavi,
radosti tvoje tač Kupido ter skrati
i tvoje sve u plač vesel'je obrati;
er tebe ne može prihinit po sebi
neg družijeh primože da dadu vaj tebi;
ter takoj odluči da tebe s ljepotom
prem svasma razluči i s tvojim životom,

jad, čemer i naljep ter ti da bez lijeka,
da ures tvoj prilijep popraži smrt prijeka.
A ti se s', gospoje, hrabreno branila
i počten'je tvoje ranicom shranila.
Ranjena zač se ti jak slavna vladika
osvete nasiti o[d] tvoga krvnika,
osvete rad koje pravo se može rijet
slave se te tvoje napuni vas saj svijet,
mnozajem da s' prilika počtena i slavna
po vas vijek dovika, gospoje izbrana.
Ar sama ti voli prije reda umrijeti
s prijekom negoli udugo živjeti,
neka svak govori: "Ostavi počten glas
taj ka se umori za shranit svoju čas."
A on tko bi uzrok da zadaš smrt sebi
vječni je sam prirok ostavil po sebi.

Stih 1-28 akrostih *Lucretia Romana*, a to je prva polovica [Vetranovićeve](#) pjesme *Lukreciji romanoj vladici s akrostihom Lucretia Romana ubode sama sebe* (Stari pisci hrvatski 3, 200)

[Br. 774]

[Pjesance pritužna, molim te, hotij poč]

Pjesance pritužna, molim te, hotij poč
do vile ka sužna drži me dan i noć,
ter joj ćeš spovidit jad i trud pakljeni,
ki moreš ti vidit i poznat na meni.
Zač u ljutih mukah stanuje život moj,
pokli sam u rukah toj kruni od gospoj,
ka zlatom zaveza me grlo, ter stoju
umiljen, gdi steza gledaje smrt moju.
Ter ne smim uzdahnut, da mene gdigodi
žalosna takoj čut ne bude tkogodi;
jer nje čas izbrana, - ona zna dobro toj. -
meni je pridana već nego život moj;
a ne vim taj vira i ljubav skrovena,
ka me na smrt tira, je li mi primljena.
Pjesance ti moja, toj sama opravi
mom plaču gospoja da svrhu postavi,
jeda mi bude dan cvitak od nje strane
i meni svital dan kadgodi da svane.
Toj će bit meni lik, a njo[j] je mala stvar,
ku milos ja uvik imal bih njoj za har.
[I] još čim bude duh u tamnoj mōj sjeni,

njoj će bit na posluh i službi ljuveni;
zač meni ovi dar od Boga pridani jes
da služim lipu stvar jakino nje ures.

[Br. 775]

[V. br. 630, 23-36.]

[Br. 776]

[Za veći dati cvil i veće žalosti]

Za veći dati cvil i veće žalosti
gizdava ovaj vil mojojzi mladosti,
najprije [me] obasja pogledom ljuveno,
pak pogled svrnu tja od mene svršeno;
a sve mi toj čini anđelski nje ures,
da me prije rasčini tužica i boles.
Cić togaj ovi svit skoro ću oći ja,
pokli mi već živit ne dava gospoja,
neka ga tkogodi srećniji uživa
komu se prigodi u srjeću vil ova.
Ma nu se meni mni, kad mlados mâ svene,
i javi i u sni žaliće vik mene;
er neće vik sužna nje lipos steći moć
jak mene pritužna ki dvorih dan i noć.
U drugom veću môć ona će moći nać,
ma vjere neće moć, - sunce će bit i zač!

[Br. 777]

[Neka svak govori da patim nepokoj]

Neka svak govori da patim nepokoj
i da me trud mori dvoreći vili toj;
ne velju toga ja na moju dragu vil,
zasvejer dodija srcu mom ljuta stril.
Ja sa svu moju moć i sa svom krjeposti
sakrivam moj nemir i moje žalosti.
Ako me tko praša: tajati gdi more,

er se zlo umnaža i hodi na gore;
ma nu bi bil' bolje, mni mi se, vili toj
kazati nevolje ke pati život moj,
jeda mi nje lice ushoće pomoć dat
i skrovne strjelice srcu mom izvidat.

[Br. 778]
[Svim vilam ki je bil razgovor ljuveni]

Maurus Vetrani.

Svim vilam ki je bil razgovor ljuveni
ovdi je priklopil mramorak studeni,
lakomi zač je ktio nenavid od smrti
taj cvijetak toli mio prije reda satrti.
Zatoj se sve muže jednaga u gori
na prijeku smrt tuže koja ga umori,
koja ga rascvijeli, da prjeđe povene
i svasma razdijeli od družbe ljuvene.
Nu, ako ga smrt s nami prije reda rastavi
i ovdi ga pod kami u vječni grob stavi,
smrtni je toj narav, zašto smrt ne gleda
milosti ni ljubav, brjemena ni reda,
neg toli bezredno i stare i mlade
sve kosi zajedno i u zemlju sve klade.
Nu smrtne pohvale, moj Niko gizdavi,
zaman su ostale što tebe tuj stavi;
Od smrti od prijeke zač ne bi takaj vlas
da se tvoj uvijeke zabude počten glas -
glas ki si ostavil teći će po vas vik,
zač si njim proslavil slovinski vas jezik.
Tijem neću suzice - neka ti je toj znati -
roniti niz lice ni vijeke plakati,
negli ću Bogu dat svu hvalu i slavu,
ki k sebi ktje prijat tvu mlados gizdavu,
svjetovne bolizni da se prije izbaviš
i tamo u pisni da njega proslaviš.
A sad ću rad Boga tko bude ovdi prit
ljuveno svakoga zaklinat i molit:
nemoj mu trudno bit, oh, svojom desnicom
ovi grob okropit blaženom vodicom
i rijeti: "Blažen bil ovi grob uvike
koji je priklopil od mužâ sve dike!"

Ovo su st. 1-32 [Vetranovićeve](#) pjesme *Pjesanca Lili na grobu* (v. Stari pisci hrvatski 3, 196-198, koja se nalazi i među [Dimitrovićevim](#) pjesmama (Stari pisci hrvatski 5, 105-106)

[Br. 779]

[Gizdavi cvite moj, moj venče zeleni]

Gizdavi cvite moj, moj venče zeleni,
čuh tužbe i plač tvoj što posla ti meni.
Toga cić huda zled cvilja me nepristav,
želeći slatki med - tvu milos i ljubav,
da bih te utišil' i virno poslužil'
da bih tve srca stril i pomoć i lik bil'.
Cić koga svis moja u mukah pribiva,
bez koga viku ja ne mogu bit živa;
u kom sve me tuge nahode svaki lik, -
radosti ja druge ne želim steć uvik;
komu sva mâ mlados odlučih da služi,
želeći da rados tva mene sadruži.
Toga cić dan i noć razmišljam u sebi
kako bih sa svu moć poslužil' ja tebi;
er si ti mâ slava i moja sva dika
i kruna gizdava od cvitja razlika;
zač mi je razum tvoj i tvoja dobrota
razgovor svaki moj rajskoga života.
Ti s' moje želin'je i misal u meni,
ti s' moje živin'je i venčac zeleni.
Počteni s' ti moj glas i moja sva gizda,
urešen ki si vas jak nebo od zvizda.
Prstenčac ti s' zlat moj i biser moj bili,
srdačcu mom pokoj, da veće ne cvili.
Ljuvezan draga tva i tvoje kriposti
meni su blaga sva i mojoj mladosti;
u komu život moj radosti sve stavi,
misleći razum tvoj, moj cvite gizdavi.
Tadaj bi lik prij'al' me srce ranjeno,
kad bih te ja imal' u družbi ljuveno'.
Toj želim na sviti i javi i u san,
da mi je moć priti u tvoj kril njeki dan:
rumeni er si džilj izvrsne lipote,
iz raja ki s' sletil pun svake dobrote,
ljubavi pun svake i vječne radosti
i želje prislatke mojojzi mladosti.
Čemu bi meni bil liposti moje cvit,
da ne bi u tvoj kril ljubil se na saj svit?
Besjede, brače, tve od raja da bi bil',
pune su raja sve i srca moga cvil.

Medena jak slados ljuvena tva je moć,
ku steći mâ mlados razmišlja dan i noć.
S tobom bih pribival' u lugu od gore,
da bih môć tuj imal' i da mi bit more.
Ne bih se spomenul' od živa duha vik,
kad bih ja dosegnul' od srca moga lik.
Tebi bih sve blago dala me liposti,
da ljubiš pridrago sa svakom radosti;
žeđahan da piješ priniknuv kladencu,
odkole tvu opiješ ljuvenu svu žeđcu.
Truđahan čim budeš, počihneš na moj kril,
neka tuj zabudeš od srca plač i cvil.
Toga cić ne tuži tač željno tva mlados,
dočim te sadruži ljuvena mâ rados,
dokle t' se osudi odluka od zvizda
da veće ne trudi za mene tva gizda;
er mi su muke tve po rados ljuvenu
u srcu tuge sve kijem, družo moj, venu.
Krostoj se pokripi i pusti tuj bidu,
čim versi moji lipi prida te bit idu.

[Br. 780]

[Dinarâ dobudi, u kih je svaka moć]

Dinarâ dobudi, u kih je svaka moć,
primljen ćeš bit svudi, gdi godir budeš poć.

[Br. 781]

[V. br. 195]

[Br. 782]

[V. br. 198]

[Br. 783]

[Gizdava mâ kruno, gospođe od vila]

Gizdava mâ kruno, gospođe od vila,
srdačce me željno kamo si ti dila?
Ere sam naučan tve ličce ljubiti,
zatoj sam sad mučan nada sve na sviti.
Prišlo je sve trpit, smanje se ne može,
a ti ćeš sa mnom bit kad ti se uzmože.

[Br. 784]

[Tko čini da služba mâ ide u nehar]

Tko čini da služba mâ ide u nehar
da mu je, vaj, tužba i čemer gospodar!

[Br. 785]

[Ne čud' se uciviljen ere grem osamljen]

Ne čud' se uciviljen ere grem osamljen:
srcem sam razdiljen, ljubavi otravljen,
o tebi romonim u meni nasvakčas,
služi[t] te sve pomnim, moj nijesam, tvoj sam vas.
Ti mene sahrani, kako stvar sve tvoju,
moj cvite izbrani, meni trud pokoju.
Jedna ti gospodiš vrhu vil mu mlados,
suzna me ti vidiš, toj mi je za rados.
Ti s' blago iman'je, ti s' rajska mâ dika,
ti s' slavno ufan'je srcu mom dovika.

Akrostih NOTIT, tj. izvrnuto Titon?

[Br. 786]

Oči su tvoje stril, kojima me vazimaš...

"Ovaj stih nije ni umetnut ni dodan a pri kraju ima znak ∞ " (Milan Rešetar)

[Br. 787]

[Da smišljam početak od moga života]

Da smišljam početak od moga života,
gdi vene jak cvijetak prid slanom srid ljeta:
od moje mladosti, od petnaes jur ljeta
imah sve žalosti s čemerom od svijeta
cjeć jedne gospođe koja bi neharna,
raniv me pak ođe u jadu čemerna.
Molim vas, slišite ovi trud pakleni
i tvrdo žalite jad ovi u meni,
koji mi svaki čas snažice vazima,
a vidte moj obraz gdi [je] polit suzama.
Očice izgubih cjeć gorke suzice,
misleći kako bih probavio tužice,
koje su skrovene u meni [s] suzicom,
za kojijeh sad meni je sva mlados s tužicom.
Još veće kad pozri na mene s radosti,
srce mi rastvori s velikom žalosti;
jer strnem do vlasa studeniji od leda
o[d] toga jur časa odkle me pogleda;
još kopnim u jadu s čemernom žalosti,
krjeposti sve padu od moje mladosti.
Blijedo je me lice od vel'je tužice,
zašto sve ranice poveni suzice
koje mi satvori od moje mladosti.
Sada me umori, molim te s radosti,
da veće ne ćutim ovezi tužice,
ni s jadom priljutim ne puštam suzice.
Kad smislim početak od moje mladosti,
spržim se jak cvijetak od gorke žalosti.

[Br. 788]

[Ne žalim sad tvrdo tužne me nevolje]

Ne žalim sad tvrdo tužne me nevolje
ke ćutim prigrdo nasvakčas dovolje,
jer vidu očice gdje pozre pridrago,
obrativ tve lice u kom je sve blago.
Krostoј mi ovi trud jes milo strpiti,
zač vidu odasvud er me ćeš ljubiti.
Tve lice rados da s velikom milosti,
da se ja vijek vazda gizdam tvom liposti,
ako je još lijek ki, diklice, pravedni,
da sî trud veliki ne ćutim po sve dni.
Cječ togaj uzroka izgubih svaku moć,
suzice iz oka puštaje dan i noć.
Još veće pušta me čemeran uzdah moj,
jer tuga hvaća me kroz dragi obraz tvoj.
Ne znam, li tolikoj moj život jer kopni
na tebe, mâ diko, oj, gdje t' lice sve tamni.

Stih 9-16 akrostih ACIN, tj. izvrnuto Nika.

[Br. 789]

[Neka znaš, diklice, pakljeni život moj]

Neka znaš, diklice, pakljeni život moj,
gdje žele očice pozrjeti obraz tvoj;
jer ka[d] te ne vidim, moj cvite rumeni,
sve dni se nahodim u tuzi pakljeni, -
kroz ljubav toliku, ku t' nosim za milos
sve sasvijem veliku, meni bi usilos.
Očice izgubih, cvileći dan i noć
otkle te obljubih, i ktomu svaku moć.
Lice mi povehnu kroz jadne suzice,
a srcem uzdahnu, kad smislim tužice;
još veće neka znaš potajni uzdah moj
da nigdar do danas ne znah već obraz tvoj.
Cječ togaj uzroka bolos me obujmi
pritužna i gorka, umrijeti da bi mi;
i[z] srca još veće pritužno vapijem,
teј klete nesrjeće kad mi dâ ne vijem.
A sad znaj, diklice, jer skonča život moj,
želeći tve lice i pogled dragi tvoj.

Stih 1-16 akrostih *Nikolici*.

[Br. 790]

[Za Boga molim vas, tko bi ta diklica?]

Za Boga molim vas, tko bi ta diklica?
jer bih se o[d] danas njoj dao služica.
Sada znam er si ti ka nosiš ognjen stril!
ne daj mi suziti, molim te Boga dilj.
Izgubih svaku moć od moje mladosti,
cvileći dan i noć s velikom žalosti
ke prijah pod silu s čemerom bolosti,
ter želim smrt milu s velikom radosti.
Ah, zač me porazi jakino slana cvijet,
jur mi se domrazi živjeti na saj svijet.
Gizdavi moj raju, sluga t' sam umiljen,
ne čin' da istraju svu mlados uhiljen.

[Br. 791]

[Nika t' mi diklica ranu da skrovenu]

Nika t' mi diklica ranu da skrovenu,
s uzdahom i[z] srca da licem ja venu.
Još veće nje pogled s jado[m] me porazi,
jak cvijetak studen led ki sasma ispraži;
kroz ljubav toliku ku mi da za milos,
sve sasma veliku, jur mi bi usilos.
I zatoj ginu mi pritamno očice
i srce stine mi kroz ljute suzice.
Cječ togaj uzroka prikráti život moj,
da umru prije roka ne pozrjev obraz tvoj.
Krostoј bi sad bolje prijeku smrt prijati,
ter hude nevolje jednom se parjati.

Stih 1-8 akrostih *Niki*.

[Br. 792]

[Slišite, nevoljni, što mi tač dodija!]

Slišite, nevoljni, što mi tač dodija!
Što jad da čemerni, uzamši od zmija?
Što ne da prijeku smrt, da mene umori

jakino brzi hrt jeljenka u gori?
neg s tugom da cvilim puštaje suzice
i svakčas da želim još gorke tužice!
Što me tač porazi prjegrdo dovolje,
da mi se domrazi strpjet se nevolje,
hitar mi pogled da život moj porazi,
kako cvijet pun leda ki sasma ispraži?
Sve sasvijem sprazi mi, da tužim po vas vijek,
umrijeti da bi mi, jer ne znam ini lijek.
Vaj tomu tko je tvoj i tebi tko s' tuži
izgubi život svoj stojeći u tuzi!

[Br. 793]

[Gizdava diklice, čemer mi dodija]

Gizdava diklice, čemer mi dodija,
otvori očice s milosti od raja,
ter ove žalosti, molim te, pogubi
tvojome milosti, gizdava mâ ljubi;
jer ne znam ini lijek od ove tužice,
tako da vas moj vijek ne ronim suzice.
Zatoj te ja molim s velikom milosti,
nemoj da [ja] suzim u ovakoj žalosti;
jer da znaš pakljen trud kroza te ki prijah
koli bi vele hud a rije[t] ti ne smijah,
ovuj bi tužicu od mene sakrila,
ne bi mi ranicu jadovnu stvorila,
za koju, diklice, jes tužan život moj, -
znam da bi strjelice lomila i luk tvoj.
Cječ togaj, diklice, ne umor' služice,
otvori očice, prisvijetla danice.

[Br. 794]

[Ljubav me umara kroz rados dva oka]

Ljubav me umara kroz rados dva oka
i s ranom jad stvara, ter ginem prije roka,
da nitkor na saj svijet ne zna tej bolosti,
ni more ino rijet neg jadne žalosti.
Ja ne smijem izreći, da mi tko ne zazre,
što mislim želeći, ter s jadom život mre.
Gospođa s', ka moreš poznati rani lijek,

i dat mi ti moreš vas pokoj u moj vijek;
jer ino ne želim, dan i noć misleći,
neg da t' se umolim sve tuge izreći.
Ah, sve mi srdačce pritužno sprazi se,
još veće me ličce kad pozrje najliše;
ne želim ini dar, neka znaš, prijati
neg da bi odizgar prijeku smrt imati;
jer bolos žestoku ćuti me srdačce, -
to je lijek uzroku tvoje dvije očice.

[Br. 795]

[Prikрати život moj, pralju ti uisto]

Pikrati život moj, pralju ti uisto,
taj dragi pogled tvoj kim vadriš pričisto;
još veće vesel'je kad pozrim na licu,
tužno t' mi dresel'je obujmi snažicu,
ter jadne suzice s čemerom uzlete
od gorke tužice ku ćutim krozi te.
Vajmeh, što čas oni smrt prijeku ne prijah?
bit hoću kako oni, jer mlados istrajah!
Diklice, molim te s velikom milosti,
nemoj da želim te o[d] tebe radosti
ka s tobom pribiva pri licu rumenu.
Uzmi me robiva, da t' veće ne venu,
pikrati život moj, očima kad pozriš;
huđi je pogled tvoj čim mene sad moriš.

[Br. 796]

[Razmišljam oni dan s velikom radosti]

Razmišljam oni dan s velikom radosti
koji bi meni dan cječ tvoje mladosti;
ljesop još kad poznah, vidjevši obraz tvoj
s pogledom, dobro znah jer ti dah život moj;
ufan'je jer imah toj prijat što želim, -
i trud taj vas prijah [s] srdačcem veselim.
Vidiv ti vrh vrata veliko zlamen'je -
pletenčak od zlata i drago kamen'je,
i rekoh sam sebi: što te svak ne slave,
jer na svijet prije ne bi kojoj nije zabave.
Sve ti Bog satvori i svrši ljeposti,

ka mene sad mori ljuvenom krjeposti.
Vidjev sve imah strah, ma opet uspredoh,
u jadu tužno mrah, ublijeđiv i padoh.
A ti bi ljuvena, milos mi hrlo da,
vidiv me ranjena, kako se podoba.
Kad smislim oni dan, tvrdo se veselim:
bi meni rado dan, ter veće ne cvilim.

[Br. 797]

[Usilos meni bi od ove prjetužna]

Usilos meni bi od ove prjetužna
ka na svijet prije ne bi toliko uzmnožna.
Lijek tomu je li ki može li tko znati,
hotje' ga izreći, jurve sam na smrti.
A ti znaš najbolje ka skrati život moj
ke ćutim nevolje, želeći obraz tvoj.
Huđi [jad] ne vidim od želje ljuvene,
i sam se ja čuđim gdi život moj vene.
Vaj svakoj mladosti ka ljubav oćuti:
ima t' on žalosti vas svoj vijek do smrti;
želi sve prijeku smrt hrlo da umori,
kakono brzi hrt jeljenka u gori.
Izdahnut da bi mi, ter da se izbavim
od ove ljubavi, moj Bože, sve sasvim;
znaj da je sad meni usiona smrt ovaj, -
ako nije lijek ini, meni ti je u svem vaj.

Stih 1-14 akrostih *Vlahuši*.

[Br. 798]

[Perena strelice, što me tač porazi]

Perena strelice, što me tač porazi,
ter nigdar me lice be[z] suze ne skrasi?
Perena strelice, što ne htje izrijeti
sve tvoje tužice? jer ću sad umrijeti!
Perena strelice, kad bih znal čemer tvoj,
pokril bih očice i jadni obraz moj.
Perena strjelice, da tebe ne vidim

ni tvoje očice prid kimi vas blidim!
Vaj, smrti žestoka, skrati mi mladosti,
sve sasvijem prije roka, molim te s radosti;
jer veće ne mogu čemeru odoliti,
ni ovuj gospođu ne mogu umolit.
Vaj mojoj mladosti, kroz tvoj dar ljuveni
ne znam tve radosti neg čemer pakljeni.

[Br. 799]

[Pozrite, očice, ke spite skozni san]

Pozrite, očice, ke spite skozni san,
sad vidte, sunačce, jer priđe tvoj sužan.
Pozrite, očice, s pridragom ljepotom,
da ne znam tužice o[d] danas i potom.
Pozrite, očice, gdje trudno uzdišem,
odnes' mi suzice, jer od njih usišem.
Pozrite, očice, gdje skonča život moj,
još veće me lice, kad pozrim obraz tvoj.
Pozrite, očice, tvojome krjeposti,
jer ne imam snažice cječ tvoje ljeposti.
Nut vehnem kopneći jak cvijetak prid slanom,
suzice roneći s tužicom sve jadnom.
Čudim se sam sebi gdi osta život moj,
jer nigdar prije ne bi tač gledan obraz tvoj.
Kad zgledah sad tebe, ustidoh kako led,
ne poznah sam sebe, - hitar bi tvoj pogled, -
kroz ljubav toliku ku t' nosim s milosti
sve sasvijem veliku od moje mladosti.
Nu mal čas postavši spoznah se s tužicom
i stah te gledavši jadovnom suzicom.
I ti tu ima stid, uzbiv se od srama,
oda sna ne ima vid, str oči rukama;
plamen ti udari u lice rumeno
jak sunce u gori u cvijetje crljeno.
Prihitro pogleda, život mi porazi,
kako cvijet grun leda kada ga ispraži.
Sve sasvijem sprazi mi, da tužim po vas vijek:
umrijeti da bi mi, jer ne znam ini lijek!

[Br. 800]

[Porazi život moj perena strjelica]

Porazi život moj perena strjelica,
odkle bih u svem tvoj najvjerniji služica.
Lice mi potamni od jadne suzice
kako cvijet pri slani o[d] drobne ružice.
Vaj, smrti žestoka, kamo dâ strjelice?
zašto mi prije roka ne skратиš snažire?
Čemu me ostavi odkle me prjedobi,
kako cvijet u travi slana ki oznobi,
suzice priljute da mi se podiru,
ke srce sve smute ter s jadom umiru?
Jer da znaš pakljen trud kroza te ki prijah, -
mnogo je vele hud, a reć ti ne smijah, -
čemer bi vas ovi od mene odmakla,
da veće trud ovi ne ćutim od pakla;
još bi sve radosti s vesel'jem spunila,
a gorke žalosti sve grdo sprazila.
Perena strjelice, cječ togaj ne mogu
ustrpjjet suzice, mimo te kad prođu.

[Br. 801]

[Da znate ljuven trud koli je čemeran]

Da znate ljuven trud koli je čemeran
i što je vele hud i u svem nestječan,
sad biste svi mene jadovno žalili
gdje život moj vene žalosno po sili
cječ jedne gospođe koja me zamami
mimo me kad prođe, ter ostah [s] suzami;
vesel mi pogled da s velikom hitrosti,
život moj da preda u tužnoj žalosti.
Okom me porazi kakono strjelicom,
da mi se domrazi živjeti s tužicom;
još čemer pakleni skrati mi mladosti,
ki osta u meni s gorkome žalosti.
Cječ moga imena, perena strjelice,
jadno si stvorena, da ronim suzice.
Vaj, tko te satvori toliko čemernu,
život mu izgori u ognju pakljenu;
vaj mojoj mladosti kroza te, strjelice,
zač ne znam radosti već gorke tužice.
Oto vam ljuven trud, za Boga poznajte,
jošte je veće hud; rad bih ja - ohajte!

Svrha.

[Br. 802]

[Sliši svak ovi trud ki ćutim mnogo lit]

Sliši svak ovi trud ki ćutim mnogo lit
koli je vele hud i što je oholit.
Pralju da ljuven stril jadovno porazi,
i tko ga ima dil, on rados ne skrasi;
to li ga tko ćuti, on roni suzice
i čemer priljuti skrati mu snažice;
uzdiše s bolosti nasvakčas jadovno,
jer ne zna krjeposti ljuvene napuno.
Sve dni gre misleći, očima prihiljen,
a ne smije izreći zašto je ucviljen.
Osobno pribiva jakino grlica,
i suzom umiva čemerno svâ lica;
vijek cvijetka ne nosi ni zlatne krunice,
već milos sve prosi, pogubje tužice;
ili smrt žestoka da priđe s jakosti
ter da mu prije roka prikrati mladosti.
Sad znate gorči trud jer ne ima milosti,
u njem je čemer hud i gorke žalosti.

Svrha.

[Br. 803]

[Pogubi, Isuse, onoga človika]

Pogubi, Isuse, onoga človika
cječ koga sve suze ronim ja dovika;
pikrat' mu mladosti jak meni snažice,
da ne zna radosti već gorke tužice.
Daj mu trud pakljeni, neka ga oćuti,
i tvoj stril ognjeni, moj Bože, priljuti,
neka se ne hvali po svojoj družini
već čemer svoj žali kako ja u meni.
Tadaj će poznat trud i čemer pakljeni
koli je s jadom hud boravio u meni.
Moj Bože, napuni srce mu tužice,
da oči pokuni roneći suzice;
jer čemer pakljeni kada ga oćuti
i tvoj stril ljuveni, moj Bože, priljuti,
hoće se spomenut od moje tužice,
kad bude uvehnut od jadne suzice.
Tadaj će voljeti prijeku smrt da ima,

i neće željeti pokoja da ima,
nego će vapiti žalosno dan i noć,
neće moć strpiti, moj Bože, tvoju moć.
I suze, Bože moj, daj mu sad u srcu
i čemer ognjen tvoj i gorku tužicu.

Dosta.

[Br. 804]

[Svakomu na saj svijet nî bolje umrijeti]

Svakomu na saj svijet nî bolje umrijeti
neg kad je kako cvijet u mlados pozrjeti,
zašto je požaljen od svake naravi,
sve sasvijem izbavljen neharne ljubavi.
Sve tuge ostavi i gorke žalosti,
a uzme put pravi od vječne radosti,
i mene da ktiješe tamna smrt umorit,
muka t' mi ne biješe neg pokoj stanovit.
Ter ne bih ovi trud boravio s tužicom,
ni čemer svakčas hud spomenuo s tužicom,
koji[m] me porazi bez nijedne milosti,
još mlados svu sprazi gorkome žalosti.
Još za dva uzroka vazel bih umrijeti,
da ne znam prije roka u život pozrjeti:
jer viđu gorki jad mene svuda tjera,
krostoje bih bio rad van biti čemera.
Cječ toga uzroka vazeo bih imat smrt,
da priđe žestoka, ka bi me mogla strt;
nu znam da smrt moja ne bi svijem prijala:
tko bi bio kako ja, togaj bi skončala.
Zač ne bi mogal trud ni žalos trpiti,
ni gorki čemer hud od sebe pustiti;
ni bi znal naći lijek, ni družijem bolos rijet,
već mislio vas svoj vijek kako će prije umrijet.
Cječ togaj uzroka ne bih til vidjet smrt,
zašto bi žestoka i mnozijeh mogla strt.

Dosta.

[Br. 805]

[Vaskolik život moj, od moje mladosti]

Vaskolik život moj, od moje mladosti,
ne imah vijek pokoj već gorke žalosti.
Tomuj nije moj uzrok, nu družu rijet mi će:
ovo je vas prirok cječ moje nesriće.
Nut ja znam najbolje što mi je u srcu
i tko mi nevolje satvori srdačcu;
ma trpim s tužicom ter s jadom snebivam,
i ljutom suzicom me lice umivam;
ter čekam vremena, jeda se izbavim
oda zla imena i gnjijeva sve sasvim,
koji me porazi i skrati mu mlados
i grdo sve sprazi, da ne imam vijek rados.
Još ako moć budu tužni jad odolit,
ili se prjehudu čemeru umolit,
jeda me slobodi od gorke tužice,
i vas gnijev prihudi odnese snažice.
Jer da me ikakor slobodi od jada
i tužni moj prikor pogubi odsada,
ne bih se vijek veće na hud gnijev tužio
i sve bih nesrjeće odsada zabio.
To li se ne more tužni jad umolit,
znam da ću i gore suzice još ronit;
tadaj ću vapiti iz glasa smrt priku:
ne mogu trpiti nesrjeću veliku.
Ako li još bude daleč rok od smrti,
znam gnijeve sve hude što me će prije strti;
daj neću vapiti ni ronit suzice
već jednom strpiti čemerne tužice.
Tadaj ću počinut kad me smrt razdili,
s vesel'jem priminut ovi svijet nemili:
od moje mladosti imah sve tužice
i gorke žalosti, roneći suzice.

Dosta.

[Br. 806]

[Misal me obujmi odveće velika]

Misal me obujmi odveće velika
umrijeti da bi mi, - to je sva mâ dika;
jer volju služiti smrt prijeku da dođe
nego se tužiti prid svake gospode,
odakle nitkor nije tko me će požalit,
da mi da ufan'je i sebi primilit,
ali ki blag nauk mojojzi mladosti,
da ne ima vijek jauk ni gorke žalosti.

Još ako u jednom ufan'ju ne bude,
 tući ću s kamenom nesrjeće prihude.
 I takoj misleći moj život prjehudi,
 očima suzeći hodeći ja svudi,
 u taj čas spoznah se te uzbih misal su;
 zora se pokaže, s očiju strh suzu,
 rastvorih očice, pogledah nebesa,
 gdi zraka s danice sva cvijetja uresa.
 Uresi i mene i moje očice,
 i tuge pakljene pođoše s nožice.
 I taj čaš razumjeh jedan glas s nebesa, -
 s pametju dobar bijeh, svijes mi se odveza, -
 i reče: "Sliši me! ja sam taj što žudiš,
 došao sam na vrime, što se sad začudiš?
 Viđu da s' uhiljen s velikom žalosti, -
 bio s' ti umiljen od svake milosti.
 Ako ćeš moj nauk, da živeš u miru,
 da ne imaš vijek jauk, ne služi čemeru;
 ja ne imam svu krjepos sve sasvijem na[d] tobom,
 davši ti mu milos, neć veće bit robom,
 ni ćeš znat jadni trud ni čemer pakljeni,
 ni predat odasvud prijat stril ljuveni.
 Jer rados tko ima, on ne zna tužice,
 ni plače očima s čemerom suzice,
 neg svuda kad hodi srcem se veseli,
 zašto se slobodi od gnijeva ki želi.
 To li ćeš bit sluga, kako si dosle bio:
 eto ti sva tuga koju si ljubio,
 ter veće ne spomen' prida mnom odsada
 vijek ognjen taj plamen, trpi ga odsada.
 To li me budeš zvat da dođem na pomoć,
 hotje' sad dobro znat, neću ti nigdar doć,
 nego ću iskati sve tuge najveće,
 i k njim ću pristati da t' svud dam nesrjeć[e];
 zašto ti takoj hoć i tvoja tamna svijes,
 jer tugu nećeš oć. Cjeć koga ti ne smiješ,
 reci mi, tko je taj vladalac na[d] tobom
 ter trpiš ovi vaj i čemer vas [s] zlobom?
 rec' mi ga slobodno, nemoj se bojati,
 ako neć prijadno tvu mlados skončati.
 Hoć da te slobodim od gnijeva velika
 i s tobom nahodim sva bil'ja razlika
 koja su podobna za tvoju tužicu,
 i vele izrodna, i s cvijetkom travicu?
 Zašto je travicâ od svake krjeposti,
 i svaka ranica ima lijek jur dosti:
 zla misal s tužicom sasvijem će izginu[t]
 [i] jad sa suzicom veće se ne dignut.
 Sve dni ćeš pribivat s velikom radosti,
 s vesel'jem uživat zajedno starosti."

Ti s', Bože, pokoj moj, misleći sve tebe,
sluga t' sam u svem tvoj, za te ću dat sebe.

Dosta.

[Br. 807]

[Ne mogu nikakor utješiti srdačce]

Ne mogu nikakor utješiti srdačce,
ni strpjet tvoj prikor ki tvoriš, sunačce;
zatoj sam sve sasvijem misal svu smislio
istinu da t' povijem ki sam gnijev patio.
Uzrok bi tvoj pogled ki mi da skroveno,
er osta kako led me srce kameno;
jer da znam tvoj pogled da ima tužice,
ne bih ja ovuj zled primio u srce,
koja me porazi bez nijedne milosti,
da mi se domrazi pozrjet tve ljeposti.
Nu odkle taj neće ka je sva čes moja,
neću ni ja veće, ni mi se dostoja.
Potom segaj doba, koliko moć budu,
svijem čim se podoba da je se svud bljudu;
me oči ter pogled od nje svud da svrnu,
zašto ima hudu zled i vele neharnu.
I odsad unaprijed miran ću pribivat,
suzicom obraz blijed neću ga polivat;
nego ću slaviti o[d] danas ovi dan,
gorči jad zabiti ki prijah prijadan,
koji mi satvori mojojzi mladosti
i tugu pritvori velikom žalosti.
Uisto viruj sad i znaj stanovito,
vidjeću taj tvoj jad gdje skonča očito,
i gdi se snebiva i želi pogled moj
i suzom umiva gizdavi obraz svoj;
jer žalos ku s' mnjela da mi si tvorila,
nijesu toj mâ djela već nigdar tač bila.
Nu oto tvoj pogled hitro me porazi,
kakono snijegom led rumen cvijet ispraži.
Jošte znam, najbolje kad ve ti dotuže
sve gorke nevolje i čemer i suze,
svud se ćeš obzirat gdi bi me nazrjela,
trgaje bijeli vrat, da bi me vidjela,
i tome misal'ju skončaje svu mlados.
Veće t' ja ne haju ni ljubav ni rados;
ti s' takoj hotila, što s' tjela, budi ti,
gizdava mâ vila, - svijem te ću zabiti.

Ako li kako znaš ubrzo lijek dati,
sluga t' sam o[d] danas i vijek ću tvoj biti.
Uzeo bih utažit jadovno srdačce
i tebije poslužit, pridrago sunačce.

Dosta.

[Br. 808]
[Pohval'te diklicu, molim vas, kako ja]

Pohval'te diklicu, molim vas, kako ja,
zač nosi pri licu ljeposti od raja.
Svila je kosice gojtanom od zlata
okolo glavice, pod krunom da cvata.
Još ima diklica dva tanka pramena
ka pušta niz lica sa zlatom predena.
Bistra su dva oka bez nijedne hitrosti,
dim da su žestoka ljuvene krjeposti.
A ličcem odsijeva svijetlomu sunačcu,
najliše kad spijeva u zlatom vjenačcu.
Zamami srdačce rumeni obraz tvoj,
prisivjetlo sunačce, ne krati život moj.
Sluga t' sam pravedni cječ tvoje ljeposti,
i sada i sve dni sa svome krjeposti.
Pravo je da imaš sve hvale od svijeta,
jer ljepos vazimaš svakoga, dim, cvijeta.
Jedna si na svijeti pridragom ljepotom -
ne mogu izrijeti ni će bit i potom.
Ovuj ću diklicu hvaliti nada sve,
zač nosi pri licu ljeposti gizdave.

Dosta.

[Br. 809]
[Ako li i dođe prijeka smrt na mene]

Ako li i dođe prijeka smrt na mene,
ti s' uzrok, gospođe, život moj da vene.

[Br. 810]**[Sliši me, sunačce, hoću t' se tužiti]**

Sliši me, sunačce, hoću t' se tužiti
na moje srdačce ko ne da s' tješiti;
jer mu su tužice skratile snažicu
i s jedom suzice stvorile ranicu.
Za Boga, sunačce, ako znaš koji lijek,
nemoj da srdačce uzdiše po vas vijek.
Pridrago sunačce, uisto vjeruj mi,
srce mi svud plače, umrijeti da bi mi.
Cječ togaj, sunačce, ako mi ć lijek dati,
oto t' me srdačce, službu mu sad plati.
Virno te služio sve sasvijem pravedno,
i s tobom družio svu mlados zajedno.
A zatoj vjeruj sad što reče srdačce:
tko mu da gorči jad i zašto sve plače.
Jer ka[d] ti bude rijet tko mu da tužice,
nećeš mu dat umrijet ni ronit suzice,
nu ga ćeš primilit i dat mu rani lijek
i tuge izbavit odsada po vas vijek.
Molim te, diklice, rastvori me srce:
u njem su strjelice s biljegom od smrce,
i tvoja prilika sunčana gdi capta,
ona ti je mâ dika i od službe sva plata.
Cječ togaj, sunačce, mislim te služiti
i moje srdačce pri[d] tobom sniziti.

[Br. 811]**[Moj Bože veliki ki dijeliš milosti]**

Moj Bože veliki ki dijeliš milosti,
ukaž' mi sad reći sve moje žalosti,
ter život pakljeni ki ćutim mučeći,
svaki čas boljezni dan i noć misleći!
Uzrok je sve tomuj diklica ku želim,
početak ovomuj, koju ja sad služim.
Viđu da vrh mene veliku ima vlas,
da drži slugu nje oholu t' ima čas.
Još mislim, u meni slavan ti steče glas,
ovogaj prije ne bi da ima ovuj vlas.
Vladat se dah tebi, a ti toj dobro znaš, -
ljepota tvoja bi za ku se podah vas.
Tebe ću slaviti, moj cvijete gizdavi,
ti s' jedna na sviti ka caftiš u slavi.
Poginu ružni cvijet cječ tvoje ljeposti,

i sloveš na saj svijet jer imaš milosti.
Još bijeli svaki cvijet sprazi se tebe cječ,
istinu mogu rijet, potamni u tvoj vijek.
Sunačce svud sinu za tebe diklicu,
jer pozna istinu svu ljepos na licu.
Očima pridobi prisvijetlu danicu,
svjetlosti puno bi na tvomu, dim, licu.
Na svijeti nije veće raznati koja si;
izbav' me nesrjeće koja me porazi,
i daj mi radosti da imam vas moj vijek,
jer tvoje milosti meni su u svem lijek.
A ti znaš najveće, s milosti koja si,
da nigdar vijek neće neg tobom bit blazi.
Gizdavi cvijete moj, ne haju plakati,
istom da život tvoj ne bude skončati;
nu moja prijeka smrt tebe će ucvilit,
ljubav nam hoće strt i s tobom razdilit.
Za ljubav veliku ku imaš sa mnome
sprazićeš tvu diku, cvileći s jadome;
i ti ćeš iskat smrt, jer ćutiš jad ovi,
ka bi te mogla strt cječ moje ljubavi.
I prije si hotila umrijeti za ovi jad
i s grozom suzila; zatoj te žalim sad.
Ako bi htjela ti, moreš strt ovi jad;
daj mi se vladati, da t' reku tvoj lijek sad.
Gizdavi cvijete moj, nemoj mi zazrjeti,
kad pozrem obraz tvoj, htje' malo strpjjeti.
Sad moreš vidjeti moj život uhiljen,
kad budem izrijeti zašto grem ucviljen.
Gizdavi cvijete moj, to li ti je ki zazor
ili ki prikor tvoj, sve mi sad izgovor',
neka se ustavim, da za me ne imaš trud,
neka ti ja svud cvilim, odkle je jad ovi hud;
jer volim život tvoj počteno shraniti
negoli pogled moj na volju pustiti.
Gizdava diklice, bolje je strpjjeti
u srcu tužice neg družijem izrijeti;
jer družu neće ktjet potajno držati,
nego će brzo rijet i družijem dat znati.
Jer, ako kako znah da život skonča tvoj
ali ki ljut uzdah, skračaće život moj!
Gizdavi cvijete moj, nemoj ti skončati:
kad umrem biću tvoj, i ti toj hoć znati.

Dosta.

[Br. 812]

[Miran je život moj cjeć tebe, diklice]

Miran je život moj cjeć tebe, diklice,
zašto mi pogled tvoj rado da i lice.
Cjeć toga, neka znaš, sluga t' sam vjeran tvoj,
uzmi me o[d] danas, jer si ti pokoj moj.
Za ino ne haju neg da mi dobra hoć
i odsad, moj raju, da t' služim sa svu moć;
jer ljubav u tebe plaća se napuno,
i službu ne gube tko je tvoj, mâ kruno.
Zatoj bih hotjel bit i zvat se tvoj sužan,
jer neću nigdar bit žalostan ni tužan,
negli ću s' veselit s velikom radosti,
a drugo ne želit neg tvoje milosti.
Za Boga, diklice, ako mi može bit
sunčano tve lice da mogu poljubit,
ter ako celov [tvoj] meni bi ugodan,
dati ću život moj, za platu da ti je dan;
jer plata za tebe ina nije, diklice,
neg se dat sam sebe i moje očice.
Miran je život moj cjeć tvoje ljeposti,
jer imah obraz tvoj pun rajske svjetlosti.

[Br. 813]

[Nî t' moja nesrjeća, nî moj sud od zvijezda]

Nî t' moja nesrjeća, nî moj sud od zvijezda:
svijem se ti obeća i meni pod vlas da.
I zatoj ja t' se dah život moj vladati,
tvoju zled ja ne znah da me ćeš izdati.
O[d] togaj vrijeme na skonča me prikor tvoj,
cjeć tvoga imena prikratih život moj.
Ne mogoh strpiti nikako prikor tvoj
ni žalos zabiti ku ćuti život moj.
Tomuj nî moj uzrok nu tvoja tamna svijes
i hudi tvoj prirok živeći u nesvijes.
Uzrok bi tvoj pogled s ludosti koji da,
uzrok bi vel'ja zled s prikorom be[z] stida,
moj žévoť hoteći prije roka skratiti,
potajno živeći slugu me držati.
Molio sam tvoju zled, jeda ju ostaviš,
i hudi tvoj pogled sramom sve da činiš.
Poče se pucati me srce [s] slabosti,
a htio sam mućati i strpjjet žalosti.
Zaman je služiti tko za har ne ima,

i s njim se ljubiti i gledat očima,
nego ga pogrdjet, vazda sram da ima,
i zled mu povidjet, da plače očima,
da druge ne bude privarom varati,
sve zledi prihude da bude svak znati.
Ni t' moja nesrića, nu je zled sva tvoja,
ka ne ima odvika u meni pokoja.

Dosta.

[Br. 814]
[Ne marim ja ino neg za te, sunačce]

Ne marim ja ino neg za te, sunačce,
zašto me potajno ljubi tve srdačce,
zašto sam mu mlados tebi dal na službu,
neka ti je tva rados vijek sa mnom u družbu.
Jer kad sam, diklice, zajedno s tobome,
veselo t' me lice s toboi gre domome,
smišljaje tvu lipos, ka na svijet prije ne bi,
i rajsku tvu milos ku imaš na sebi.
Jer take milosti znam da su u rajju
i tvoje ljeposti nitko ne imaju.
Mogu rijet još veće da s' prva ljepotom,
i vazda zvat se će o[d] danas i potom.
Biti će puna svud vrhu svijeh tva slava,
neće bit tobom trud, jer si ti gizdava.
Sve imaš ljeposti koje su podobne
i rajske milosti izvan svijeh osobne.
Gizdavo s' kosice gojtaom savila,
vrh njih si krunice s biserom stavila.
Gizdava dva oka svakoga primili,
uresa s' visoka, i tvoj vrat pribili,
na kom je zlámen'je pleten trak od zlata,
sve drago kamen'je svjetlosti sve hvata.
Na licu rumenom rajske su ljeposti,
i dražijem romonom ispuniš žalosti.
Tvoj ures gizdavi, - ti s' vila s planine, -
po svijetu svud slavi od svake istine.
Pravo je hvaliti sve tvoje ljeposti
i nad sve slaviti sve tvoje milosti.
Za ino ne marim neg da sam sluga tvoj
i da se udvorim, dokle je život moj.

Dosta.

[Br. 815]

[Gizdavi cvite moj, hoću te moliti]

Gizdavi cvite moj, hoću te moliti
želeći obraz tvoj da bi mi pozriti;
jer mi je u njem lijek od moje tužice,
tako da vas moj vijek ne ronim suzice.
Gizdavi cvite moj, uvijek ću plakati
i ti ćeš život tvoj u zabit skončati.
Za ljubav ako je, sve mogu trpiti
i za te, gospoje, i smrću primiti.
Nudim znam ja što si ti žalosna bez mene,
ne možeš trpiti što t' lice ne vene.
Cječ togaj, cvijete moj, ne žalim ja mene,
nu žalim život tvoj i mladost gdi t' vene;
jer vidim priku smrt da te će ucivilit,
ljubav nam hoće strt i s jadom razdilit.
Za ljubav veliku ku imaš sa mnome
držim ja za duku tvu sliku domome;
s njome se prigledam kakono [s] sunačcem,
ma tobom sve predam i za te sve plačem.
Pomisli, cvijete moj, i postoj vrh sebe,
kad skonča život tvoj, što ću ja bez tebe?
Odsad [d] ću iskat smrt, da mene prikratim,
ka bi me mogla strt, da tuge ne patim;
jer, za te imam smrt, vazda ću živ biti,
znam što me hoće strt, neću ju zabiti.
Gizdavi cvite moj, mladost mi snebiva,
jer vidim obraz tvoj gdi s jadom pribiva.
Gizdavi cvijete moj, ako ćeš već dati
s veseljem obraz tvoj, daj mi ga zgledati.

Dosta.

[Br. 816]

[Prikrasna ljeposti, izbav' me tužice]

Prikrasna ljeposti, izbav' me tužice,
jer ne imam radosti cječ jadne suzice.
Ovo ti vas moj vijek s čemerom istrajah,
želeći jadu lijek s tužicom ki prijah.
Krljeposti izgubih od moje snažice,
misleći kako bih probavio tužice
ke prijah pod silu s velikom žalosti,

odveće nemilu bez nijedne milosti.
Lice mi sve blijedi cječ gorka čemera,
koji me svud slijedi bez goja i mira.
Cječ togaj lijek prošu od ovej tužice,
da veće ne nošu poniknuv očice.
A lijek jes, diklice, u tvomu pogledu,
da drago očice otvoriš kad gredu.
A ti znaš najbolje ke ćutim žalosti
i koje nevolje trpjeh od mladosti.
Cječ togaj, diklice, daj mi lijek od jada,
da veće srdačce ne plače odsada.
Mene ćeš izbavit od gorke tužice,
a sebe proslavit i tvoje očice.
Drugi lijek ja ne znam neg vesel pogled tvoj,
cječ koga sve predam skončaje život moj.

Dosta.

[Br. 817]

[Molim te, diklice, nemoj mi zazrjeti]

Molim te, diklice, nemoj mi zazrjeti:
kad pozrem tve lice, ktje' malo strpjeti,
neka se nagledam od raja milosti,
da veće ne predam u gorci žalosti;
tako mi ne umrijet u mucu pakljeni
želit mi je sad pozrjet tvoj obraz ljuveni,
jer mi je u njem lijek od jadne suzice
ke ronim vas moj vijek cječ gorke tužice.
Diklice gizdava, ini lijek nije moj
negoli tva slava i veseo pogled tvoj.
Kad pozriš na mene, ostavim svaki trud
i muke pakljene i čemer s jadom hud.

Pjesmi fali svršetak, jer se u rukopisu izgubila stranica.

[Br. 818]

Ljuveni, molin vas, rec'te mi Boga dil

Od ove je pjesme sačuvan samo stih 1 u popisu pjesama.

[Br. 819]

Pozrite rajski dan i š njime pozrite

.....

gizdava pozora među sve diklice,
hvata joj jak zora ljepotom nje lice;
viđu da rajski dan dođe nam s milosti,
meni bi ugodan s velikom radosti.

Dosta.

Ovoj pjesmi fali početak, od kojega se je sačuvao samo stih 1 u popisu pjesama.

[Br. 820]

[Pozrite u kolu mladahtu diklicu]

Pozrite u kolu mladahtu diklicu,
njo' se ja sad molju da me uzme služicu.
Ona t' mi rados da nada sve diklice,
s vesel'jem pogleda i sprazi tužice.
Ruse je kosice povila biserom
jakino rozice travicom pod gorom.
Još hitro krunicu od cvijetka savila,
skitivši ružicu biser je pokrila.
Pozri joj bijeli vrat koji je izvila,
na kom je biljeg zlat, ki[m] me je smamila.
Ona ti je uresa jak jela visoka,
mnim da je s nebesa, rados da iz oka.

Gizdav ti glas ima kojim svijeh zaveza

.....

Dosta.

Pjesma je pri kraju krnja, premda uz posljednji stih ima znak ∞ a pod tim stihom riječ *Dosta.*

[Br. 821]

[Pokoli noćni mrak obujmi vas saj svit]

Pokoli noćni mrak obujmi vas saj svit
i za njim rumen zrak od zore bude prit,
nigdi t' san ne dođe na moje očice,
niti me plač ođe ni gorke tužice,
neg cvilim jak zmija sva puna nalipa,
kada se privija po srijedi procipa.
Plaćući uzdišem bez tvoga obraza,
od suza izdišem jak trava od mraza,
er da znaš, davi se takoje život moj,
pokle odnosi se od mene obraz tvoj.

[Br. 822]

[Svilo nenošena, gizdavi moj cvite]

Svilo nenošena, gizdavi moj cvite,
boljezan svršena slijedi me krozi te.
Boli me srdačce i duša ljuveno,
želeći, sunačce, tve lice rumeno.
Smagnu mi očice i lice me blidi,
jak mlado djetecce kad zelen gdi vidi.
Ne želim, neka viš, ničemu inomu
neg da mi zapoviš jak služi vernomu.

Dosta.

[Br. 823]

[V. br. 151]

[Br. 824]

[Tač jeljen ne tuži s naljepom ustriljen]

Tač jeljen ne tuži s naljepom ustriljen
jak verno ki služi pak pođe ucviljen,
zač mu se u srcu boljezni ponove,
da sebi sam smrcu vapije i zove,
kunući toj vrime, oni dan, čas i hip
kada ču tve ime i vidi obraz lip.
Pače je prî kamen, pravo se govori,
ere vas u plamen o[d] tuge ne gori.

Dosta.

[Br. 825]

[Milosti jesu sve od raja s tobome]

Milosti jesu sve od raja s tobome
po svijetu ke slove ljepotom svakome:
a viđte zlamen'je ke na svijet prije ne bi, -
sve rajsko stvoren'je imaš ti na sebi.
Danici slične su oči tve svjetlosti,
vesel'je prinesu gdi pozru s milosti;
a licem odsivaš svijetlomu sunačcu,
ljepotom dobivaš svijeh u svem tanačcu.
Još imaš, diklice, od raja svu milos,
kud svrneš tve lice, tuj dođe sva rados.
Glas imaš od raja, - njim raniš jak vila,
mnim da dni ne traje ki padne u tva krila.
Još da zna svaki vas: nje pogled lijek ima,
i nigdar do danas smrt ne da očima
neg rados, milosti i svako vesel'je.
Gdje pozre s radosti, tuj nije dresel'je,
nego se veseli i pun je radosti,
i drugo ne želi neg tvoje milosti.
Jedna je diklica meu vami od raja, -
tko je njoj služica, on mlados ne traje.

Pravo je da slaviš svojome ljepotom
i da se još hvališ izvrsnom dobrotom.

Dosta.

Stih 1-8 akrostih *Mada*.

[Br. 826]
[Da znate, oćutih jere sam jur svezan]

Da znate, oćutih jere sam jur svezan,
zašto ja obljubih novu sad ljuvezan.
Ljubav se povrati na mene pritužna,
da mene sad skrati i vodi za sužna.
Još me je dovela taj ljubav do smrce,
ter mi je vazela tužno me srdaćce.
Ma ćujem okolo ublizu tuj vilu
ka nosi oholo od zlata svu strilu,
kojom sam ustriljen, ja ćujem, do smrti
ter gredem uhiljen jak jeljen meu hrti.
Jeda ju gdi vidim, svudje ju ištem ja,
zać ino ne žudim nego nju i raja.
Ugledah nje lice puno sve ljeposti
gdi veće neg sunce ima sve svjetlosti.
Poćeh se snebivat u meni nasvakćas,
a sebe zabivat zgledavši nje obraz.
Otidoh suprotiv velmi ju moleći:
"Ćudim se jer sam živ, tebe ja želeći.
Nemoj sad bježati, jere ja k tebi grem,
ni se pak ćuditi, ako ja sada mrem.
Ne vidiš gdi za te vas ginu u nered,
ne vidiš da za te ja patim vel'ju zled?
Molim te napuno, svrni sad tvoj pogled,
neka već, mâ kruno, ne patim ovu zled;
neka se pobludim ja s tobom u krilu,
zać ino ne žudim neg tebe sad vilu.
Plakat mi sad ne daj, molim te pravedno,
nego mi lice daj i sebe naredno.

Dosta.

[Br. 827]

[Ja t' ovi cvijetak moj dajem sad, neka znaš]

Ja t' ovi cvijetak moj dajem sad, neka znaš,
jer ću bit sluga tvoj, cjeć ono da mi daš.
Oto t' sam molio svaki dan, kitice,
i za te molio da mi daš tve lice,
cjeć koga umrijeh ja, ako me ne smiriš,
i sa[d] ću otit tja umrijeti, da vidiš. -
"Uh, - rijećeš, - krudela toliko ja li sam,
da sad, smrt nemila, otide i on sam?"
Gospođe, pak ćeš rijet: "Otiću za njime,
ter ću ja sad umrijet onako i š njime."
Nu ćeš pak ti rijeti: "Teći ću tuj hrlo,
ne dam ti umrijeti! ovo ti me grlo,
ovo ti me lice i moja još mlados,
ovo ti, svilice, i moja sva rados!"

Dosta.

[Br. 828]

[Me oči, plačite i srce još s vami]

Me oči, plačite i srce još s vami,
iz glasa vapite uzdihaj [s] suzami.
Plačite na ljubav: uze vas u robstvo,
stavi vas jak zvijer lav u svoje gospodctvo.
Plačite, sva mlados, na ljubav neharnu,
zašto vam svu rados u čemer tač svrnu.
Još, oči, plačite iz glasa tvrdo tač
i mene žalite, da nađe mjesto plač.

Dosta.

[Br. 829]

[Što su tej strjelice, reci mi, Ljubavi?]

Što su tej strjelice, reci mi, Ljubavi?
tužno me sad lice, molim te, izbavi.
Na mrtva sad mene nemoj se sokolit,
gdi mi život vene, ni takoj oholit.
Hoćeš li ustrilit i ranit srdačce,

hotje' se oholit na ono sunačce;
onojzi diklici u prsi ustrili,
od sunca prilici, neka se primili,
zač jednom me srce ize mi nadvora,
otole ja smrce ćutim sad odzgora.
Jer jošte po sili drži ga sobome,
molim te, primili tuj vilu sa mnome.
Ustrijeli jednome nje srce i moje,
da držiš sobome za sluge za tvoje.
Jošte ćeš ti strilit dvaška sad ujedno
i hotiv primilit sa mnom nju zajedno.

Dosta.

[Br. 830]

[V. br. 41 i 44]

[Br. 831]

[A ne vijem što mi je, ni ćutim čim bolju]

A ne vijem što mi je, ni ćutim čim bolju,
nu istom odnesti ne mogu zlu volju.
Kolikrat sta se klet meni tva ljepota
imat me na pamet od svoga života.

Dosta.

[Br. 832]

[A sad se odiljam, ljepša od sunačca]

A sad se odiljam, ljepša od sunačca,
pri tebi ostavljam pol moga srdačca.
Druga polovica vazda mi je s tobom,
ljepša od sunačca, ostavaj mi zbogom.
Srce ti ostaje a duša sa mnom gre,
gizdava gospoje, sahran' ga, ere mre.

Dosta.

[Br. 833]

[V. br. 311, 41-46.]

[Br. 834]

[Prikrasna strelice, tako mi života]

Prikrasna strelice, tako mi života,
sva mi je u srce taj tvoja ljepota;
er me si naučila tve lice ljubiti,
sad me s' razlučila ter se grem ubiti.
Rijeti ću ovoj sad, nu pamet postavi,
jakino ljuven jad, i ne zaboravi:
ako me ne uzmeš opeta u skut tvoj,
di skonča vidjećeš nevoljni život moj.
Neka se pohirim uza te ja mal čas,
jeda ja prihinim prisvijetal tvoj obraz;
jer kad se spomenem od njega, sunačce,
za velik čas potem procvili srdačce.
Krosto te sad molim, moj venče zeleni,
ne čin' me da cvilim u željnoj ljubezni.
Ovo t' sam za služit u rukah, sunačce,
dopus' mi sadružiti veselo srdačce.

Dosta.

Akrostih *Pera Niko.*

[Br. 835]

[Ni dušu ni tijelo ne branim izgubit]

Ni dušu ni tijelo ne branim izgubit,
tve lice pribijelo da mogu poljubit;
zač Sokrat govori da nî služba veća
neg služit ljubavi po sunce koje sja.
Cječ togaj, sunačce, sliši me, molim te:
pridrugo tve ličce daruj mi, želim te!
To li mi uzbranit budeš toj, mâ kruno,
znaj jer ću poč umrit, žimi tve bil' grlo;
zašto sam ucviljen, pun svake žalosti,
zatoj grem uhiljen cječ tvoje mladosti.

Dosta.

[Br. 836]
[S brjemenom]

S brjemenom svaka rič na svijetu dohodi,
s brjemenom svaka rič opeta zahodi.
S brjemenom ptičice mnogo lijepo poju,
s brjemenom ptičice izgube riječ svoju.
Sunačce s brjemenom zahodi za goru,
i vjetar s brjemenom utiša na moru.
Dohodi s brjemenom i ljeto i zima,
i čovik s brjemenom tač vesel'je ima.
Dohodi s brjemenom jesen primalitjem,
radosti s brjemenom s velicijem vesel'jem.
S brjemenom rozice s džiljem se rumene,
s brjemenom rozice i s džiljem uvene.
Gospođe, s brjemenom bude t' caftit mladost,
pristupi s brjemenom, ajmeh, gorka starost.
Človjeka s brjemenom obujme žalosti,
i človik s brjemenom najde se u radosti.
I sada s brjemena hoću se diliti,
isto bez brjemena tebe ću slijediti.
A zatoj brijeme bi učinit mi milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.
S brjemenom ptičice po dubju lijetaju,
s brjemenom ptičice lovci ubijaju.

Dosta.

[Br. 837]

[Jedina mâ vilo, ne gnijevaj na mene]

Jedina mâ vilo, ne gnijevaj na mene
tve ličce pribilo, jer život moj vene.
Jedini cvite moj, sva lipos u kom sja,
ter mislit, čuj, nemoj da se gdi hvalim ja.
Jedina ljeposti, zač je toj prijeka smrt
od moje mladosti, ka me će hrlo strt.
Jere se ne hvalim, nu vele otajno
u srcu ja hranim tve ličce prislavno.
Jer kad ja toj začuh da misliš, gospođe,
iz mene malo duh o[d] tuge ne pođe;
tere stah misleći što ima bit ovoj,
suzice roneći nemirno život moj.
Nu malo razgovor dah momu srdačcu,
misleći kad u dvor budu ja sunačcu,
toj ću ja sve uznat tko joj je spovidil.
Nije pravo vjerovat da što nî tko vidil.
Ter meni viruj sad što ti ću ovdi rit:
tako me ljuven jad podugo ne čin' mrit
i sve što jest tugâ na svijeti odasvud,
da mi su za druga, toj budi Božji sud,
ako sam u tom kriv tva ljepos što veli,
i tako budijem živ i Bog me veseli.
Ter zatoj molim te zautra da čekaš
jur ondi, moj cvite, kakono sama znaš.
On ki se ne štedi za čas tvoju umrijeti,
u željah dopadi, tako ti živjeti!

Dosta.

[Br. 838]

[Knjižice, nut pođi, hrlo se odpravi]

Knjižice, nut pođi, hrlo se odpravi
k onojzi gospođi, drago ju pozdravi
ter joj rec' od mene: "Bogme ti tvoj sluga
srdačcem zlje vene od gorcijeh jur tuga.
Nemoj mnit, - spomeni, - tebi ja er pišu,
od gorke boljezni jer veomi uzdišu.
Ako ćeš, moj brajo, da s tobom govoru,
na mjesto jur drugo u momu jur dvoru:
na drugo jur misto, moj venče, neka znaš,
neću doć za ništo, er ljubim tvoju čas.
To li mi, sunačce, toj nećeš dopustit,

moje će srdačce tvu ljubav odpustit;
li mi će s boljezni s velikom biti toj,
cječ vel'je ljubezni ku t' hoće razum moj.
Jer skoro jur hoće povehnut me lice
od smrtne nesrjeće za tobom, diklice;
zatoj mi tva rados tuj milos dopusti,
ako neć da mlados moju smrt opusti.
Er ti će žao bit, kad budem pomanjkat;
tomuj sam stanovit da me ćeš uplakat.
I hoću ovi lis u ruke da se da,
er ima tuj kripas, gospođi od zvizda."

Dosta.

[Br. 839]
[Jedina mâ vilo, biserna krunice]

Jedina mâ vilo, biserna krunice,
nemo' da za bilo ja cvilim tve lice.
Jedini cvite moj, prisvijetlo sunačce,
ne čin' da ures tvoj uvrijedi srdačce.
Jedina ljeposti, ka s' puna sve slave,
molim te kriposti i dike gizdave,
da bi se smilila na slugu tvojega,
dosta ga s' cvilila, pogledaj na njega.
Jurve je dosada tri ljeta, sunačce,
er mi se raspada u željah srdačce;
ere mi vesel'je srdačcu neće prit
nu gorko dresel'je ko me će umorit,
pokli sam obljudil tvoj ures biserni,
za ki sam utrudil moj život čemerni.
Molim te nu zatoj, gospođe od gospoj,
ljuveni da trud moj obratiš u pokoj,
neka mi zla volja ne skonča srdačce,
jak travi od polja kad stuži sunačce.
Zatoj ti život moj, gospođe, bud' pridan,
a da sam sluga tvoj odsada svaki dan;
er si ti život moj, od srca vesel'je
i slatki vas pokoj u kom nî dresel'je.

Dosta.

[Br. 840]
[Čemu me potvaraš, prisvijetlo sunačce]

Čemu me potvaraš, prisvijetlo sunačce,
ter meni rastvaraš jadovno srdačce?
Nemoj me odgonit, gospođe od gospoj,
molim te, [ni] umorit, kada grih nî koji moj.
Jošte te ja molju, grimizna svilice,
razumje' nevolju od tužna služice,
ter meni sve vjeru' i mojoj mladosti,
kad ti što govoru od moje naglosti;
to li mi ne hoćeš, gospođe, dopustit,
bez tebe skoro ćeš mu mlados opustit.

Dosta.

[Br. 841]

[V. br. 418, 1-16.]

[Br. 842]

[V. br. 50.]

[Br. 843]

[V. br. 56.]

[Br. 844]

[V. br. 77.]

[Br. 845]

[Čuj me svak tužeći, gdi grozom plačem sad]

Čuj me svak tužeći, gdi grozom plačem sad
o dražijeh misleći, jeda im skrivih kad;
zač da bih ostavljen ovakoj odasvud,
a s družih okrivljen, viđ, Bože, pravi sud.
Bog da zna, krivinu ni nijednu zled rekoh,
samo rič jedinu, ter nemir za nj stekoh;
ufavši a s mirom njemu se potužih
govore: nevirom to li ja islužih?
Već koja mala stvar, ne ljubav postavi, -
sve primih ja za har i što nju proslavi;
zašto me dobrota velika pridobi,
odloživ sve zlo ta, neka se ne kobi,
jeda bi puknulo srdačce gdi komu,
zlijem dankom svanulo u nemir svakomu
ki njega rasrdi i ljubav veliku,
zlo htjen'je utvrdi jak nalip človiku.
Nu mišljah da mač nag razvrći ne more,
nesrjeću gledav stag razmišljav, moj bore,
kako moć tu ima uvrkši zlu volju,
vik zledi ke prima životom gdi bolju,
Dviži sad nasvakčas u tuzi postavljen,
skončavši moj obraz, jak da sam otravljen.
Ovako ginuvši povazdan s ljubavi,
srdačcem skončavši, zač da me ostavi?

Dosta.

[Br. 846]

[Gladan miš ljezući nesrjećom nabata]

Gladan miš ljezući nesrjećom nabat[a],
kraj mora ištući, od mušlje na vrata;
gristi ju hoteći po svomu naravu,
nu mušlja ne hteći, hvati ga za glavu
tere mu smrt zada, ne svojom mudrostju,
nesrjeća nu vlada tko žive s ludostju.

Toj drugi lakomac ki tuđe vazima
sam sebi konopac na grlo sažima.

Dosta.

[Br. 847]
[Tko tuđu stvar bljude, ako će bit častan]

[Tk]o tuđu stvar bljude, ako će bit častan,
nemoj da on bude misalju svom lastan.

Dosta.